

Το «Δείπνο για 4» διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό την άδεια **Creative Commons**

[Αναφορά δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι παράγωγα έργα]

Facebook Page: Δείπνο για 4

E-mail: irawpure@gmail.com

Κεφάλαιο 1

Σείκερ... ναι. Το στερέωσα επάνω στον πάγκο της κουζίνας.

Ζάχαρη... ναι. Κάτι παραπάνω από δυο μικρές κουταλιές προσγειώθηκαν στον πλαστικό πάτο του κακόγουστου πράσινου σείκερ.

Νερό... ναι. Ευτυχώς, ακόμα είχα. Γέμισα με την κρύα μορφή αυτού το σείκερ ως τη μέση και έκλεισα τη βρύση.

Απέμεινε μόνο ο καφές. Έχοντας το κουτάλι ακόμα στο δεξί μου χέρι, με το αριστερό ανοίγω το συρτάρι όπου φύλασσα συνήθως τον καφέ και...

Καφές... όχι!

«Τελείωσε» διαπίστωσα, προσπαθώντας να μην ξεστομίσω κάποια βρισιά.

Με αγωνία κοίταξα το ρολόι του τοίχου μήπως και η μέρα είχε αλλάξει χωρίς να το έχω καταλάβει και η σκοτεινή όψη έξω από το παράθυρό μου δεν ήταν ο νυχτερινός ουρανός αλλά τα στόρια που είχα ξεχάσει να ανοίξω καλημερίζοντας τον κόσμο. Όμως το σκοτάδι ήταν τόσο αυθεντικό όσο τα τραγούδια του Bob Marley και επίσης ο λεπτοδείκτης σημάδευε το «δώδεκα» και το συνένοχος μικρός δείκτης το «δέκα». Με άλλα λόγια, σε δυο ώρες θα ξημέρωνε Σάββατο.

Έκλεισα το συρτάρι με δύναμη που δεν υπολόγισα και αυτό παραπονέθηκε, χτυπώντας τρεις φορές στις γωνίες πριν κλείσει οριστικά. Εγώ δεν είχα κάποιο τρόπο να παραπονεθώ, οπότε αρκέστηκα στο να στηρίξω τα χέρια στη μέση μου. Ύστερα από λίγες στιγμές, κοίταξα το κινητό μου μήπως εκείνη είχε απαντήσει στο μήνυμά μου και εγώ το είχα στο αθόρυβο ή δεν το είχα ακούσει ή προσευχόμουν να προσγειωθούν λίγες κουταλιές καφέ στο «κοκτέιλ» μου. Είχα όμως τόσα μηνύματα να με περιμένουν στην οθόνη του κινητού μου όσα και τα λεφτά στο πορτοφόλι μου. Ε, καλά, είχα λίγα λεφτά ακόμα. Αλλά κανένα μήνυμα.

Τα σούπερ-μάρκετ τέτοια ώρα ήταν κλειστά, όπως και τα ψιλικατζίδικα. Τα περίπτερα δεν πουλούσαν παρά καφέ στιγμής, που δε μ' ενθουσίαζε και οι πιο πολλές καφετέριες φτιάχνουν χειρότερο φραπέ και από εμένα.

Τώρα θα με ρωτήσεις για ποιο λόγο να θέλω να πιω καφέ στις δέκα το βράδυ: ούτε εγώ το βρίσκω λογικό, απλά μου είχε κολλήσει στο μυαλό εκείνη την ώρα. Αν πάλι μάντεψα λάθος και θες να με ρωτήσεις τη γνώμη μου για

τον Bob Marley: απλώς ξεχωρίζει ανάμεσα σε όλους τους συναδέλφους του με το ίδιο επώνυμο και με το ίδιο όνομα.

Σκέφτηκα πως σε όλες τις δύσκολες στιγμές οι άνθρωποι οφείλουν να βοηθούν τους συνανθρώπους τους. Έτσι κι' εκείνη τη στιγμή σκέφτηκα πως δεν θα ήταν κακό να κατέβω έναν όροφο κάτω, να χτυπήσω το κουδούνι και να ζητήσω λίγες κουταλιές καφέ. Άλλωστε αν ήμουν στη θέση τους και βράδυ Παρασκευής μου χτυπούσαν το κουδούνι και μου ζητούσαν καφέ, δεν θα τους έδινα; Έφτιαξα το σενάριο στο μυαλό μου και κατέληξα πως... καφέ δεν είχα!

Έβαλα στην τσέπη το κινητό μου, έσβησα τα φώτα αναλογιζόμενος πως αυτή ήταν μια ευκαιρία να καλλιεργήσω λίγο τις σχέσεις μου με τους υπόλοιπους κατοίκους της πολυκατοικίας, οι οποίες ήταν ανύπαρκτες από τη μέρα που είχα μετακομίσει εκεί. Εκτός από ένα διαμέρισμα, δεν ήξερα ποιος έμενε στο καθένα από τα υπόλοιπα. Ποιος ξέρει, ίσως ανοίγοντας την πόρτα να έπεφτα επάνω στον κύριο Στριμμένο που θα μου αράδιαζε πως ήταν βράδυ και κοιμόταν από τις οχτώ, πως εμείς οι νέοι δεν έχουμε τρόπους, πως είχε να πάει στην εκκλησία το πρωί και εγώ έπρεπε να τον ακολουθήσω για να εξιλεωθώ μετά από αυτή την αμαρτία μου...

... ίσως όμως, αφού άνοιγε λίγο-λίγο η πόρτα, να έπεφτα σε κάποια δίμετρη, ξανθιά, γαλανομάτα κατά προτίμηση, με προκλητικό χαμόγελο που θα με καλούσε στο διαμέρισμά της και μετά θα...

Κρίνοντας από την τύχη μου, το πρώτο ήταν πιο πιθανό να συμβεί τελικά και επίσης δεν είχα δει καμιά δίμετρη ξανθιά γαλανομάτα να μπαινοβγαίνει στην πολυκατοικία – χώρια που τέτοιες κοπέλες δεν μένουν σπίτι τα βράδια της Παρασκευής, ούτε φυσικά και τα βράδια του Σαββάτου. Και η επόμενη μέρα ήταν Σάββατο.

... και η Μαργαρίτα εξακολουθούσε να μην απαντά στο μήνυμά μου.

Κλείδωσα την πόρτα πίσω μου και έβαλα τα κλειδιά στην τσέπη της φόρμας μου, έπειτα ανέβασα το φερμουάρ της ζακέτας μου. Αυτό που ήθελα να κάνω ήταν ενός λεπτού δουλειά, δε νομίζω ότι θα χρειαζόταν να εμφανιστώ στο κατώφλι των γειτόνων με κοστούμι και γραβάτα.

Θα έλεγα κάτι του τύπου «Το φως του φεγγαριού ακολούθησε τα βήματά μου» αλλά επειδή το φεγγάρι δεν έβρισκε τρόπο να περάσει μέσα από τους τοίχους του διαδρόμου της πολυκατοικίας πίεσα το διακόπτη και το φως της λάμπας με τύλιξε.

Αβέβαιος, άρχισα να κατεβαίνω τα σκαλοπάτια. Μόνο ο ήχος από τις παντόφλες μου ακουγόταν στο εσωτερικό του διαδρόμου.

Στον όροφο που τώρα πατούσα υπήρχαν δυο πόρτες, μια στ' αριστερά της σκάλας και μια λίγα βήματα ευθεία. Επέλεξα την πρώτη.

Διστακτικά, χτύπησα την πόρτα και περίμενα με βεβαιότητα τον Στριμμένο να φανεί στο κατώφλι, στο πίσω μέρος του μυαλού μου κρυβόταν όμως η ελπίδα πως θα αντίκριζα την ξανθιά. Μισό λεπτό περίπου αργότερα είχε συμβεί η μέση λύση: κανείς δεν είχε ανοίξει.

Χωρίς καθυστέρηση στράφηκα στην άλλη πόρτα αυτού του ορόφου. Αυτό το διαμέρισμα έμοιαζε φιλικό, μια και το χαλάκι της πόρτας έγραφε «Welcome». Φέρθηκα λίγο πιο έξυπνα από πριν και κοίταξα κάτω από τη λεπτή χαραμάδα. Η διάρκεια της λάμπας είχε τελειώσει, κάτι που με βοήθησε να διακρίνω μια υποψία φωτός από το εσωτερικό. Χτύπησα το κουδούνι, σίγουρος πως θα μου άνοιγαν. Ταυτόχρονα ανανέωσα το φως.

Πέρασαν κάποια δευτερόλεπτα δίχως η πόρτα να ανοίξει ή βήματα να ακουστούν πίσω από αυτή. Ξαναχτύπησα το κουδούνι, παρακαλώντας από μέσα μου:

«Ανοίξτε κύριε Στριμμένε και υπόσχομαι να έρθω αύριο στην Εκκλησία για μετάνοια».

Η κατάληξη ήταν η ίδια με πριν, τζίφος δηλαδή. Μάλλον ούτε η εκκλησία θα γούσταρε να την επισκεφτώ.

Νιώθοντας πως είμαι ο μοναδικός άνθρωπος που είχε απομείνει στη Γη – όπως ο Will Smith στο «I am Legend» – κατέβηκα στον αμέσως πιο κάτω όροφο. Εκεί υπήρχε μόνο μια πόρτα, ξύλινη και βαριά, ασφαλείας. Στα αριστερά της και σε αντίθεση με τα δυο προηγούμενα διαμερίσματα, στο κουδούνι αναγράφονταν τα ονόματα των ενοίκων:

«Πάρης Ζάρμανης/Ζωή Κάτρη».

Το μυαλό μου έψαξε να βρει πού ήξερα αυτά τα ονόματα, που ξαφνικά μου φάνηκαν γνωστά.

Από το εσωτερικό του διαμερίσματος ακούγονταν φωνές, χώρια τα φώτα που ξεγλιστρούσαν κάτω από τη χαραμάδα της πόρτας. Ωραία, θα έπινα καφέ! Γι' αυτό και μόνο συγχωρούσα που το χαλάκι δεν έγραφε «Welcome».

Χτύπησα το κουδούνι, προσπαθώντας να θυμηθώ πού ήξερα αυτά τα δυο ονόματα. Ή έστω το ένα από αυτά.

Το γεγονός ότι στον όροφο υπήρχε μόνο μια πόρτα, άρα ένα μόνο διαμέρισμα, δεν χωρούσε αμφιβολία πως θα είχε μεγάλο ενοίκιο και θα ανήκε σε ευκατάστατους ανθρώπους.

Αν με ρωτήσεις τι δουλειά έχω εγώ, που ευχαριστώ το Θεό που δεν μου έχουν κόψει ακόμα το νερό, σε μια πολυκατοικία με πλουσίους μεταξύ άλλων, θα σου απαντήσω πως εγώ νοίκιαζα στη σοφίτα.

Συγχρόνισα τον χτύπο του ποδιού μου στο πάτωμα με τον ρυθμό της σκέψης μου. Ταυτόχρονα, άκουγα βήματα από τακούνια να πλησιάζουν την πόρτα.

Και ξαφνικά, σαν γροθιά του Van Damme, του Rocky, του Mohamed Ali, θυμήθηκα σε ποιους ανήκαν αυτά τα ονόματα. Κοίταξα τριγύρω μου και αναρωτήθηκα πού να βρισκόταν η έξοδος κινδύνου ή ποιο ήταν το μαγικό ξόρκι που θα μου επέτρεπε να γίνω αόρατος.

Το κλειδί γύρισε δυο φορές την ώρα που είχα καταφέρει μόλις να πλησιάσω στα σκαλοπάτια του αμέσως πιο κάτω ορόφου. Το φως έπεσε ξανά και με λίγη τύχη, αν δεν τσακιζόμουν από τις σκάλες, θα απέφευγα να με δουν.

Πριν όμως πατήσω το πρώτο σκαλοπάτι, η πόρτα πίσω μου άνοιξε. Με το βήμα μου μετέωρο κοντοστάθηκα και γύρισα το κεφάλι μου αργά-αργά στο σημείο της πόρτας έντρομος. Τα φώτα του διαδρόμου άναψαν και εγώ έμεινα να εύχομαι πως θα άνοιγε το έδαφος και θα με κατάπινε.

Κεφάλαιο 2

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να σας απαγγείλω τους δυο πρώτους στίχους από το αριστούργημά μου «Ύμνος εις την Αμηχανίαν»:

«Σε γνωρίζω από την κόψη της φυσιογνωμίας της τρομερής/ σε γνωρίζω από την όψη που θωρώ στη θέα αυτή...».

Αυτά τριγύρισαν στο μυαλό μου όταν στο κατώφλι του διαμερίσματος φάνηκε η Ζωή Κάτρη. Πριν με ειρωνευτείτε με ένα «Χάρηκα, Γιώργος/ Δανάη» και τα λοιπά, θα σας πω μόνο πως η συγκεκριμένη γυναίκα ήταν το πρώτο όνομα στη συγγραφή ροζ μυθιστορημάτων στη χώρα εδώ και κάποια χρόνια. Τόσες φορές που είχα περάσει από αυτή την πόρτα και είχα αντικρίσει αυτά τα ονόματα στο κουδούνι, ούτε μια φορά δεν μου πήγε στο μυαλό. Η πρώτη ήταν λίγες στιγμές πριν και θα προτιμούσα η δεύτερη να γινόταν κάτω από πιο επίσημες συνθήκες.

Το μαύρο φόρεμα που φορούσε η Ζωή Κάτρη ταίριαζε απόλυτα στα καστανά της μαλλιά. Μαύρο ήταν και το χρώμα των τακουινιών της, αυτών πάνω στα οποία πατούσε ώσπου να μου ανοίξει την πόρτα. Στο αριστερό της χέρι φορούσε ένα χρυσό ρολόι, που θα κόστιζε όσο τα τέσσερα επόμενα νοίκια μου, ενώ στο λαιμό της είχε ένα επίσης χρυσό κολιέ, ισάξιο με τα τέσσερα επόμενα νοίκια μου κι' αυτό. Αν και τα μαλλιά της έπεφταν στ' αφτιά, ήμουν σίγουρος πως θα φορούσε σκουλαρίκια τα οποία επίσης θα κόστιζαν όσο τα τέσσερα επόμενα νοίκια μου. Μια γυναίκα-ένας χρόνος διαμονής μου στη σοφίτα.

Δεν ήταν ιδιαίτερα ψηλή, ήταν όμως κομψή και, για τα σαρανταπέντε περίπου χρόνια που θα τη βάραιναν, όμορφη, θα μπορούσα να πω. Το περίεργο ήταν ότι δεν κοίταξε προς το μέρος μου καθόλου παραξενεμένη. Χαμογέλασε και είπε ευγενικά:

«Παρακαλώ».

Οι λέξεις πέτρωσαν από την αμηχανία στα χείλη μου. Με το σπαθί των Thundercats ταχύτατα η γλώσσα μου έκανε θρύψαλα τις λέξεις που προετοιμάζα και το ίδιο γρήγορα πρόβαρα μια δεύτερη εκδοχή της παρουσίας μου εκεί:

«Γεια σας. Μένω στη σοφίτα» είπα δείχνοντας προς τα πάνω «και μου τελείωσε... ο καφές».

Για ένα δευτερόλεπτο επεξεργάστηκε όσα της είπα και έπειτα είπε:

«Αυτό είναι όλο;».

Μπήκε ξανά στο διαμέρισμα και έσπρωξε την πόρτα πίσω της. Για μια στιγμή πίστεψα πως θα μου την έκλεινε κατάμουτρα, αυτό όμως δε συνέβη. Άκουσα τα τακούνια της να χάνονται στο εσωτερικό του διαμερίσματος και ένα λεπτό μοναξιάς αργότερα, να διαγράφει το αντίστροφο δρομολόγιο και να επιστρέφει σ' εμένα. Στο χέρι της κρατούσε μια μεταλλική συσκευασία καφέ, που στα μάτια μου αυτή τη στιγμή έμοιαζε χρυσάφι.

«Ορίστε κι' ο καφές».

Άπλωσε τη συσκευασία προς το μέρος μου κι' εγώ το χέρι μου για να την αγγίξω, όμως στα μισά το μετάνιωσε και μάζεψε το δικό της προς το μέρος της. Γέλασε σιγανά και κοιτώντας με ρώτησε:

«Γιατί κάποιος να θέλει να πiei καφέ στις δέκα το βράδυ;».

Την κοίταξα δίχως να μιλήσω. Περίμενε απάντηση;

«Εννοώ» διευκρίνισε «γιατί βράδυ Παρασκευής να θες καφέ και όχι ένα πιάτο φαγητό – εκτός αν δουλεύεις βράδυ».

Σωστά, τέτοια ώρα οι κανονικοί άνθρωποι δειπνούν.

«Μην παρεξηγηθώ» τραύλισα εγώ «αλλά δε δουλεύω βράδυ». Ύστερα πρόσθεσα: «Είναι ο πρώτος για σήμερα» κάτι που θα ήταν αλήθεια σε μια χώρα που το *πρώτος* σήμαινε *τρίτος*.

«Δυσκολεύομαι να το πιστέψω» αποκρίθηκε.

«Στη θέση σας κι' εγώ το ίδιο, αλλά...».

«Έχεις φάει;» με διέκοψε.

«Ναι» απάντησα εγώ, λέγοντας ξανά αλήθεια δεδομένης της χώρας που το *ναι* σήμαινε *όχι*.

«Δεν έχεις φάει» είπε και δεν ήταν ερώτηση, ήταν διαπίστωση.

Χαμογέλασε κοροϊδευτικά και χαμηλώνοντας το βλέμμα μου ψέλλισα:

«Παράλληλα, ετοιμαζόμουν να φάω».

Ούτε τώρα έσωσα τα προσχήματα. Δε φάνηκε να πείθεται και με ρώτησε:

«Τι φαγητό;».

«Παστίσιο» απάντησα αυθόρμητα.

Αυτό κι' αν ήταν ψέμα, το παστίτσιο το σιχαινόμουν. Πόσα ψέματα είχα ξεστομίσει τα τελευταία λεπτά...

«Υπέροχα» αποκρίθηκε. «Θα μας φέρεις κι' εμάς μερικά κομμάτια;».

«Δε νομίζω πως το πετυχαίνω» απάντησα, ελπίζοντας να γλιτώσω και για να σιγουρευτώ πως θα γίνει αυτό πρόσθεσα: «Εξάλλου, δε συγκρίνονται τα δικά μου χέρια με τα γυναικεία».

Γέλασε και ρώτησε:

«Δε θες να φας με παρέα;».

Κοιτώντας με κατάματα, συνέχισε:

«Αν δεν καταλαβαίνω λάθος, σκόπευες να φας μόνος σου».

Είπα την πρώτη αλήθεια τα τελευταία λεπτά όταν απάντησα:

«Πράγματι».

«Τότε τι θα 'λεγες να μας κάνεις παρέα;».

Ένα «Ορίστε;» ξέφυγε άθελά μου και εκείνη με απόλυτη φυσικότητα εξήγησε:

«Εγώ και ο σύζυγός μου δειπνούμε με ένα φιλικό ζευγάρι στο σπίτι. Είναι ένα δείπνο για τέσσερις, αλλά ένας τόνος νεολαίας θα ήταν ευχάριστος».

Σαστισμένος, έδειξα τη συσκευασία που κρατούσε στο χέρι της και είπα:

«Ξέρετε, εγώ λίγες κουταλιές καφέ ήρθα να δανειστώ μόνο».

Βιαστικά βήματα ακούστηκαν από το εσωτερικό του διαμερίσματος προς την πόρτα και σύντομα στο πλάι της Ζωής Κάτρη στεκόταν ένας άντρας που δε θα μπορούσε να είναι άλλος από τον σύζυγό της, τον Πάρη Ζάρμανη. Τα θετικά στην εμφάνισή του περιοριζόνταν στην κομψότητα που αν μη τι άλλο διέθετε και τα αρνητικά στο στριφνό ύφος του προσώπου του.

«Τι συμβαίνει, Ζωή; Ποιος είναι ο νεαρός;».

Μάλιστα! Είχε και γεροντίστικη συμπεριφορά. Έξυσε τους γκρίζους κροτάφους του, που υπολόγισα πως θα μετρούσαν ελάχιστα χρόνια περισσότερα από της γυναίκας του, κοιτώντας την κατάματα.

«Ο νεαρός, χρυσέ μου, μένει στην πολυκατοικία και ήρθε να δανειστεί καφέ».

Ο σύζυγός της συνέχισε να την κοιτάζει με ύφος που ζητούσε περισσότερες εξηγήσεις, τις οποίες και του έδωσε:

«Από την άλλη βέβαια δεν έχει φάει ακόμη για βράδυ οπότε σκέφτηκα να τον καλέσουμε να δειπνήσει μαζί μας».

Από όλα όσα του είχε πει, το μόνο που του φάνηκε περίεργο ήταν το εξής:

«Και πώς έφτασε η κουβέντα στο αν έχει φάει ο νεαρός;».

Στο καχύποπτο βλέμμα του εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της και είπε απλώς:

«Ανθρώπινος διάλογος».

Κοιτούσε μια εμένα και μια τη σύζυγό του, ώσπου η μπίλια έκατσε στη μεριά μου:

«Καφές στις δέκα το βράδυ;».

Είχε αρχίσει να μ' εκνευρίζει αυτή η ερώτηση, όμως μιμήθηκα την προηγούμενη κίνηση της συζύγου του και με τη σειρά μου ανασήκωσα τους ώμους.

«... και μένεις...».

«Στη σοφίτα» απάντησε η Ζωή Κάτρη αντί για εμένα. «Να του πω να περάσει;».

Ο Πάρης Ζάρμανης με κοίταξε από πάνω ως κάτω, μόρφασε και είπε:

«Και δεν περνάει!».

Ύστερα χαμήλωσε τη φωνή του και ολοκλήρωσε τη φράση του:

«Δε θα μας κάνει κακό, αυτοί εδώ μέσα δεν αντέχονται για πολύ».

Δίχως να περιμένει την παραμικρή αντίδραση από εμένα έκανε μεταβολή και χάθηκε στο διαμέρισμα.

Κοίταξα τη σύζυγό του και πλέον δεν είχα να ζηλέψω τίποτα από την αμηχανία της. Τα χείλη της τρεμόπαιζαν, πριν ρωτήσει:

«Λοιπόν, θα έρθεις;».

Σαστισμένος ακόμα, είπα:

«Ούτε καν αυτοπροσκληθήκα».

«Σε καλέσαμε εμείς».

Δεν ήμουν τόσο βέβαιος γι' αυτό, ωστόσο δε θα μου έπεφτε κακό λίγο μαγειρεμένο φαγητό από ένα ποτήρι καφέ για βράδυ. Έριξα μια ματιά στα ρούχα που φορούσα, πριν σηκώσω το βλέμμα μου και πω:

«Τουλάχιστον, να ανέβω μια στιγμή ν' αλλάξω ρούχα».

Εκείνη ένευσε:

«Δεν θα χρειαστεί, ο Φώντας και η Αμαλία είναι δικοί μας άνθρωποι».

Ναι, το βλέπω! ήθελα να πω, όμως δεν είπα τίποτα. Αβέβαιος ακόμα, ακολούθησα το νοητό διάδρομο που τα χέρια της μου έδειχναν και σε λίγο οι

παντόφλες μου πατούσαν στα μαρμάρινα πλακάκια της οικίας Ζάρμανη. Στο επόμενο βήμα βούλιαξαν στο παχύ κόκκινο χαλί και η οικοδέσποινα έκλεισε την πόρτα πίσω της.

Καταμεσής της φρεσκοβαμμένης οροφής κρεμόταν ένας πολυέλαιος με δεκάδες μικρά φώτα, τα οποία έλουζαν το σαλόνι. Ευθεία από το σημείο που στεκόμουν, μια βελούδινη πράσινη κουρτίνα κάλυπτε την μπαλκονόπορτα. Θα ήθελα να επισκεφτώ το μπαλκόνι, είχα ξεχάσει πώς ήταν η θέα απ' αυτό, μια και η σοφίτα μου δεν είχε.

Τη θέα στα αριστερά μου έκοβαν δυο καναπέδες, τοποθετημένοι έτσι ώστε να σχηματίζουν μια γωνία ενενήντα μοιρών κοντά σε ένα χαμηλό τραπεζάκι μπροστά στην τηλεόραση, ωστόσο μπόρεσα να διακρίνω μια κλειστή πόρτα δίπλα από έναν βαθύ διάδρομο που οδηγούσε σε άλλα δωμάτια. Σε δυο από τις γωνίες του τοίχου υπήρχαν ψηλά λαμπατέρ και στις άλλες δυο ψηλά βάζα με λουλούδια.

Η πιο λιτή, αλλά και η πιο κομψή πλευρά ήταν η δεξιά, όπου υπήρχε ένα τζάκι και μπροστά από αυτό ένα ορθογώνιο τραπέζι, με δυο καρέκλες τις δυο μεγάλες παράλληλες πλευρές. Α, ναι, υπήρχαν και άνθρωποι που κάθονταν σ' αυτές.

Η θέση δίπλα στον Πάρη Ζάρμανη ήταν άδεια και προφανώς περίμενε τη σύζυγό του. Απέναντί του βρισκόταν ένα περίπου ίδιας ηλικίας ζευγάρι, που το αποτελούσαν ένας μεσήλικας άντρας με κοστούμι και μια ξανθιά γυναίκα. Το βλέμμα της όταν με αντίκρισε έκρυβε ξάφνιασμα και περιφρόνηση, εκείνου κατανόηση.

Με προτροπή της Ζωής Κάτρη, προχώρησα προς το τραπέζι.

«Οι φίλοι μας, ο Φώντας Δρίσης» μου είπε και αντάλλαξα μια χειραψία με τον φαλακρό άντρα «και η σύζυγός του, Αμαλία».

Το χέρι της ήταν κρύο και κάτι με προειδοποίησε πως δε θα διέφερε πολύ από την προσωπικότητά της. Συστήθηκα και στους δυο με τη σειρά μου.

«Μια στιγμή, να σου φέρω καρέκλα» μου είπε η οικοδέσποινα και χάθηκε για λίγο σε ένα από αυτά τα μέσα δωμάτια.

Το τραπέζι ήταν άδειο ακόμα, το δείπνο δε θα αργούσε όμως να σερβιριστεί. Τα βλέμματα και των τριών ήταν καρφωμένα πάνω μου και ένιωσα άβολα, τόσο που τα λίγα δευτερόλεπτα που χρειάστηκε να περάσουν για να

επιστρέψει η Ζωή Κάτρη με την καρέκλα που προοριζόταν για εμένα μου φάνηκαν αιώνες.

Όταν τελικά βολεύτηκα, η οικοδέσποινα ανακοίνωσε:

«Σας φέρνω τα σερβίτσια. Το δείπνο είναι έτοιμο».

Κεφάλαιο 3

Πάρτι φάση!

Το γλέντι είχε ανάψει τόσο πολύ, που ακόμα και η πιο ασήμαντη κουβέντα φαινόταν φοβερά διασκεδαστική!

«Φώντας, τα σχέδια της επιχείρησης προβλέπουν λειτουργία παραρτήματος σε όλη τη βόρεια Ελλάδα».

«Έχεις εξασφαλίσει κεφάλαιο;».

«Φυσικά» απάντησε σχεδόν προσβεβλημένος ο οικοδεσπότης. «Από τον όμιλο του Αθανασιάδη».

«Είχαμε φάει με τους Αθανασιάδηδες ένα βράδυ» παρενέβη η Αμαλία. «Πολύ βαρετοί».

«Τι μου λες...».

«Ναι, ναι. Κι' αυτή η Έλλη, η γυναίκα του Αθανασιάδη... τι να πω γι' αυτή! Αφού δε μπορεί να μιλήσει ελληνικά, γιατί προσπαθεί;».

Ύστερα ζάρωσε τα χαρακτηριστικά του προσώπου της και προφανώς μιμήθηκε την προφορά της:

«Ω, στο Αμέρικα μαθαίναμεϊ στο σκολείου γκρικ μυθόλοτζι. Αγαπώ Ελλάδα, χαίρομαι εδώ».

Όλοι γέλασαν, άλλοι ψεύτικα και άλλοι αληθινά, την ώρα που εγώ αναρωτιόμουν αν είναι δυνατόν ξαφνικά να ανοίξει το ταβάνι του διαμερίσματος στα δυο και να τους κάψει όλους ένας κεραυνός. Έπνιξα τη σκέψη μου σε λίγες γουλιές κρασί και τη βύθισα με μια μπουκιά κοτόπουλο. *Κοτόπουλου*, όπως μάλλον θα το πρόφερε αυτή η Έλλη Αθανασιάδη. Κρίμα που μόνο εγώ εκτίμησα το χιούμορ μου.

Η Ζωή έσκυψε προς το μέρος μου:

«Δε φαντάζομαι να βαριέσαι».

Τα χείλη μου απέτρεψαν ένα σαδιστικό γέλιο και απάντησα:

«Πώς σας ήρθε αυτό;».

«Το λέω, επειδή δε συμμετέχεις πολύ» μου απάντησε.

Μάλλον δεν θα είχε πιάσει το ειρωνικό μου σχόλιο. Ή απλώς εθελοτυφλούσε, μια τόσο έξυπνη γυναίκα βέβαια θα μπορούσε να αντιληφθεί το προφανές.

«Βλέπετε, δεν έχω ιδέα ποιοι είναι αυτοί οι Αθανασιάδηδες» είπα απλά για να πω κάτι. «Οπότε είναι λίγο δύσκολο να μπω στο κλίμα» ολοκλήρωσα τη φράση μου.

Η Αμαλία γύρισε προς το μέρος μου με ύφος σαν να της είχα πει ότι ήταν πολύ γριά και άσχημη και είπε:

«Δεν ξέρεις ποιοι είναι οι Αθανασιάδηδες;».

Το πρόφερε τόσο δυνατά που οι δυο άντρες της παρέας γύρισαν και με κοίταξαν.

«Όχι» απάντησα ανασηκώνοντας τους ώμους. «Εκείνοι λέτε να με ξέρουν;».

Με την άκρη του ματιού μου είδα τον σύζυγό της στο πλάι της να σκάει ένα χαμόγελο.

«Ο Κλέων Αθανασιάδης» μου εξήγησε ο Πάρης Ζάρμανης «είναι ο πιο επιτυχημένος χρηματιστής στη χώρα. Ξέρεις πόσοι όμιλοι επιχειρήσεων του ανήκουν;».

«Μην σου πω ότι και τα ίδια μας τα σπίτια σε αυτόν ανήκουν» πρόσθεσε με μια δόση χιούμορ ο Φώντας Δρίτσης.

Γέλασα και είπα:

«Μπα, εγώ δίνω το ενοίκιο σε κάποιον Παπαποστόλου».

Με το ζόρι γέλασε ο οικοδεσπότης, ενώ και η Αμαλία θα έβγαζε πιο φυσικό χαμόγελο αν της τραβούσα τα μάγουλα. Αντίθετα, η Ζωή και ο Φώντας – τον οποίο είχα αρχίσει να συμπαθώ – φάνηκαν να το διασκεδάζουν στ' αλήθεια.

Έριξα γρήγορα μια ματιά στο κινητό μου, όμως δεν είχα καμία ειδοποίηση. Ο οικοδεσπότης και ο καλεσμένος του επέστρεψαν στην προηγούμενη συζήτησή τους. Η Αμαλία είχε το κεφάλι γυρισμένο σ' αυτούς, όμως ήμουν σίγουρος ότι είχε τα αφτιά της ανοιχτά και σε εκείνο που η οικοδέσποινα με ρώτησε:

«Κοπέλα είναι;».

Μου πήρε λίγο να καταλάβω τι εννοούσε, όμως έγινε σαφέστερη όταν έδειξε το κινητό μου, που μόλις έβαζα ξανά στην τσέπη μου.

«Αυτό είναι το θέμα, ότι δεν είναι» απάντησα χαμογελώντας.

Σε κλάσματα δευτερολέπτου κατάλαβα πόσο εύκολα μπορούσε να παρερμηνευτεί αυτό που είχα πει. Προσπάθησα να της απευθυνθώ χαλαρά πως *Όχι κυρία Κάτρη, δεν είμαι gay! Εννοώ πως μ' αρέσει και η Shakira και η*

Giselle, όχι ο Ryan Gosling ή ο Brand Pitt! Δηλαδή, ωραίοι είναι, αλλά για τις γυναίκες! Εγώ είμαι άντρας, καταλάβετε; Αλλά απάντησα απλώς:

«Δηλαδή, για κοπέλα πρόκειται, αλλά δεν απαντά στο μήνυμά μου».

Η Ζωή Κάτρη χαμογέλασε νοσταλγικά.

«Αλλάζουν οι εποχές» μονολόγησε, προφανώς γυρνώντας τον εαυτό της πολλά χρόνια πίσω. «Παλιότερα, δεν υπήρχαν αυτά. Σταθερό τηλέφωνο μόνο και από εκεί μιλούσαμε. Κι' επειδή ήταν αυστηρός ο πατέρας μου έτρεμα κάθε φορά που είχα τηλεφώνημα από τον Πάρη».

«Μην ξεχνάς και τα ραβασάκια» παρενέβη η Αμαλία.

Χαμογέλασα θριαμβευτικά από μέσα μου. Είχα δίκιο.

«Ακριβώς».

«Τώρα, με τα κινητά...» πρόσθεσα αφηρημένα.

«Φαντάσου» είπε η Ζωή Κάτρη σα να μην με είχε ακούσει «ότι όταν εγώ μιλούσα στη μια γραμμή, ο πατέρας μου άκουγε τι έλεγα από την άλλη».

«Όταν σας το είπε, θα θυμώσατε» υπέθεσα.

«Δεν μου το είπε. Βαριανάσαινε και τον άκουγα κάθε φορά».

Κρίμα, θα είχε πλάκα να μας έλεγες πως είσαι mentalist, σκέφτηκα απογοητευμένος.

«Και σταμάτα πια αυτόν τον πληθυντικό. Είμαι η Ζωή, είναι η Αμαλία, ο Φώντας και ο Πάρης».

Η Αμαλία δέχτηκε την άποψη της οικοδέσποινας σιωπηλά, οι σύζυγοί τους ήταν απορροφημένοι στην κουβέντα.

«Όπως θέλετε» αποκρίθηκα.

Με κοίταξε με προσποιητή αυστηρότητα.

«Όπως θες» διόρθωσα.

«Και πώς τη λένε;» ρώτησε αυτή τη φορά η Αμαλία.

«Μαργαρίτα».

Δεν ξέρω γιατί μιλούσα για αυτό το θέμα σε δυο γυναίκες που ήξερα μόλις είκοσι λεπτά. Υποθέτω, θα ήθελα να μιλήσω σε κάποιον. Γιατί δεν τηλεφώνησα σε κάποιο φίλο; *Γιατί δεν έφτανε η κάρτα μου, σωστά.* Αλλά είχα ακόμα νερό. Καφέ πότε θα έπινα;

«Ωραίο όνομα» σχολίασε η Ζωή Κάτρη. «Ίδιο με αυτό της αδελφής μου».

Σαν να μάντεψε τη σκέψη μου, διευκρίνισε:

«Όχι, δεν πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο. Άστο για τα μυθιστορήματά μου αυτό».

Χαμογέλασα και έπειτα σχολίασα:

«Δε θα ήταν άσχημη ιδέα».

Τότε μόνο συνειδητοποίησα ότι δεν της είχα πει ότι ξέρω πως ήταν συγγραφέας. Μάλλον δεν έκανα για κατάσκοπος.

«Ίσως όχι...» αποκρίθηκε εκείνη.

«Και πώς είναι αυτή η Μαργαρίτα;» με ρώτησε η Αμαλία.

Καλά, ελπίζω.

«Θέλετε να μαντέψετε;» πρότεινα, μια και είχα αρχίσει να διασκεδάζω με την κατάσταση.

Πέρασε μια ακτινογραφία το πρόσωπό μου λες και πάνω σε αυτό θα διάβαζε πώς ήταν εμφανισιακά η Μαργαρίτα. Ίσως πάλι να μην ήθελε να βρίσκομαι εγώ εκεί αλλά η Μαργαρίτα; Λες να ήταν φεμινίστρια; Όχι η Μαργαρίτα, η Αμαλία.

Πήρε βαθιά ανάσα και είπε:

«Τη φαντάζομαι ξανθιά... με καστανά μάτια... ναι, μάλλον έχει καστανά μάτια... και θα είναι ψηλή, αν και όχι πολύ αδύνατη».

Τον εαυτό της περιέγραφε; Με κοίταξε με αγωνία κι' εγώ κούνησα αρνητικά, δεξιά-αριστερά το κεφάλι μου.

«Όχι, όχι, όχι και όχι!» αποκρίθηκα.

Η οικοδέσποινα προσπάθησε και τελικά κατάφερε να πνίξει ένα γέλακι. Στη συνέχεια στράφηκα στην Αμαλία, που με κοιτούσε σα χαμένη και τη διόρθωσα:

«Η Μαργαρίτα έχει μαύρα μαλλιά, μαύρα μάτια, δεν είναι πολύ ψηλή αλλά είναι αρκετά αδύνατη».

Με λίγα λόγια, 0/4 Αμαλία. Από το βλέμμα της μάντεψα πως προσπαθούσε να φτιάξει στο νου της την εικόνα της Μαργαρίτας που της περιέγραψα.

«Οι ξανθιές είναι καλύτερες» σχολίασε.

Ύστερα γύρισε προς τη Ζωή Κάτρη και είπε:

«Όχι εσύ, χρυσή μου. Εσύ είσαι μια κούκλα».

Η οικοδέσποινα χαμογέλασε ψεύτικα σε αυτή τη φιλοφρόνηση, που η Αμαλία εννοούσε τόσο όσο ο γνωστός πρωθυπουργός «Λεφτά υπάρχουν».

«Και τι προσέχεις περισσότερο σε μια γυναίκα;».

Η φωνή ανήκε στον Φώντα Δρίτση. Δεν είχα προσέξει πως οι δυο άντρες είχαν γυρίσει προς το μέρος μας και παρακολουθούσαν τη συνομιλία μου με τις συζύγους τους. Σημείωση: Λεφτά υπάρχουν, μα όχι στην τσέπη μου.

Δεν το σκέφτηκα πολύ, αν και ξαφνιασμένος, για να απαντήσω:

«Τα μάτια».

«Σωστή επιλογή» απάντησε εκείνος.

«Λένε πως τα μάτια καθρεφτίζουν την ψυχή» σχολίασε η Ζωή Κάτρη.

Ανασήκωσα τους ώμους.

«Κι' εγώ τα μάτια θα έλεγα» είπε ο Φώντας. «Εσύ, Πάρη;».

Εκείνος το σκέφτηκε για λίγο. Τραυλίζοντας, απάντησε τελικά:

«Εεε... τα μάτια κι εγώ».

Ναι, σε πιστέψαμε! Εμείς οι άντρες καταλαβαινόμαστε όταν λέμε ψέματα σε θέματα γυναικών και ο Πάρης Ζάρμανης πρόσεχε πρώτα σε μια γυναίκα τα μάτια όσο εγώ σε μια 1.200άρα μηχανή το χρώμα. Βέβαια, το να λες *τα μάτια* είναι αμέτρητες φορές πιο βολικό απ' το να λες *τον κώλο* ή *τα βυζιά*. Ψεύτη!

«Και ποιες γυναίκες προτιμάτε: ξανθιές, μελαχρινές, καστανές, κοκκινομάλλες...».

Αναρωτήθηκα αν είχα γίνει αδιάκριτος και έτσι προσπάθησα να σπάσω τον πάγο προσθέτοντας:

«Εμπριμέ, ίσως...».

Γέλασαν και ο Φώντας, απάντησε:

«Με ξανθιά γυναίκα είμαι παντρεμένος».

Αγκάλιασε χαμογελαστός τη σύζυγό του. Κάτι ανεξιχνίαστο υπήρχε στο βλέμμα του Πάρη όταν απάντησε:

«Μελαχρινές, σίγουρα».

Πέρασε το χέρι γύρω από τον ώμο της συζύγου του, ώστε μπόρεσα να δω από κοντά το ακριβό ρολόι που κοσμούσε το δεξί του χέρι. Σ' αυτή την προτίμησή του ίσως να μην ήταν ψεύτης.

«Γιατί να έχει κανείς προτίμηση σε έναν μόνο τύπο γυναίκας;» είπε η Ζωή Κάτρη.

Κοίταξε τριγύρω τα αμίλητα πρόσωπα των υπολοίπων και στάθηκε ιδιαίτερα σε αυτό της Αμαλίας, προφανώς αναζητώντας υποστήριξη.

«Εννοώ ότι» διευκρίνισε «κάθε γυναίκα έχει τη χάρη της, είτε είναι ξανθιά είτε είναι μελαχρινή...».

«... είτε γαλανομάτα είτε έχει καστανά μάτια...» πρόσθεσε η Αμαλία.

«... και εσείς ξέρετε καλύτερα από εμένα και την Αμαλία πως περισσότερο μετράει τι συναισθήματα προκαλεί».

Ο Πάρης Ζάρμανης, έχοντας ακόμα το χέρι περασμένο στους ώμους της γυναίκας του, απάντησε:

«Βέβαια, οι συνδυασμοί ξανθιά-γαλανομάτα, κοκκινομάλλα-πρασινόματά θα πρέπει να βρίσκονται και σε καλό “περιτύλιγμα”».

Κατάλαβα τι εννοούσε, όμως τον άφησα να ολοκληρώσει τη φράση του:

«Αν μια γυναίκα είναι υπέρβαρη, τότε τι να τα κάνω τα γαλανά μάτια;»

«Θα σου θυμίζουν τη θάλασσα» πρότεινε ο Φώντας Δρίσης «και όταν κοιτάς το σώμα της θα σου θυμίζει ότι έχει και μαούνα για να επιπλεύσεις».

Γελάσαμε όλοι, ακόμα και ο Πάρης Ζάρμανης προσποιήθηκε πως του φάνηκε αστεία η παρατήρηση του καλεσμένου του. Ποιος ξέρει τι είδους επαγγελματική συμφωνία προσπαθούσε να πετύχει μαζί του.

Η Αμαλία κοίταξε το σύζυγό της με βλέμμα που αναζητούσε τον άντρα που είχε παντρευτεί. Εγώ, πάλι, κοίταξα το κινητό μου.

«Αμάν πια με αυτό το πράγμα!» μου ψευτοθύμωσε η Ζωή Κάτρη.

«Πώς καταλήξαμε να κάνουμε αυτή την κουβέντα;» ρώτησε ξαφνικά ο οικοδεσπότης.

«Ο νεαρός περιμένει μήνυμα από κάποια κοπέλα» εξήγησε η Αμαλία.

Αν το βλέμμα μου πετούσε ακτίνες Χ σαν του Superman, τώρα θα την είχε κατακεραυνώσει. Νομίζω μάλιστα πως δεν την είχε ακούσει το ζευγάρι που μένει στον κάτω όροφο της πολυκατοικίας απέναντι από τον Παρθενώνα, μήπως να τους καλούσαμε κι' αυτούς;

«Πώς τη λένε;» ρώτησε ο Φώντας Δρίσης.

«Μαργαρίτα!».

Ναι, δεν είχα απαντήσει εγώ...

«Θέλετε να τα πείτε εσείς, να μην κουράζομαι;» την ειρωνεύτηκε.

Δε φάνηκε να το καταλαβαίνει και απάντησε:

«Δεν μας είπες και περισσότερα. Πού τη γνώρισες, πώς πάει μεταξύ σας;».

Εκείνη τη στιγμή το τηλέφωνο του σπιτιού χτύπησε. Ο Πάρης και η Ζωή κοιτάχτηκαν, ώσπου ο οικοδεσπότης σηκώθηκε όρθιος και είπε:

«Με συγχωρείτε».

Χάθηκε σε ένα από τα μέσα δωμάτια για να απαντήσει στο τηλεφώνημα.

«Για πες μας» επέμεινε εκείνη.

Ήπια μια γουλιά από το κρασί μου και αποκρίθηκα:

«Ήταν Μάιος του 2008 και εγώ έκανα βόλτα το βράδυ. Αναζητούσα έναν τρόπο να πιστέψω στα θαύματα και τότε ένα κύμα χρυσόσκονης φάνηκε μπροστά μου και εμφανίστηκε η Μαργαρίτα, η οποία...».

Με έπιασε νευρικό γέλιο και δεν έλεγε να σταματήσει. Κανείς δεν με μιμήθηκε, όταν κατάφερα και πάλι να σοβαρευτώ, τους κοίταξα και τους τρεις εξεταστικά.

«Αυτό δεν ήταν και πολύ ευγενικό» μου είπε η οικοδέσποινα.

Καλά, δεν το βρήκε ευγενικό αυτή και το βρήκε διασκεδαστικό ο σύζυγος του θύματος; Φώντα, σε είδα, κρυφογέλασες.

«Συγνώμη» είπα στην Αμαλία.

Παρηγορήθηκα με λίγες πατάτες από το πιάτο μου.

Σε λίγο επέστρεψε ο Πάρης Ζάρμανης. Όλοι – αλλά κι εγώ – φάνηκαν ν' αντιλαμβάνονται πως το πρόσωπό του είχε σκοτεινιάσει, κανείς όμως δε ρώτησε το παραμικρό.

Κοίταξε διερευνητικά τριγύρω, φόρεσε ένα προσποιητό χαμόγελο στα χείλη και είπε:

«Λοιπόν, πού είχαμε μείνει;».

Κεφάλαιο 4

«Ποια είναι τα αγαπημένα σας ονόματα;» ρώτησε η οικοδέσποινα.

«Γυναικεία ή αντρικά;» ζήτησε να μάθει η Αμαλία.

«Αντρικά για τις γυναίκες, γυναικεία για τους άντρες» πρότεινε και πάλι η οικοδέσποινα.

Ο Φώντας σταύρωσε τα δάχτυλά του και είπε:

«Τότε, αφού το πρότειναν οι γυναίκες ας αρχίσουν οι γυναίκες».

Η Ζωή κοίταξε τριγύρω.

«Μάλλον σ' εμένα έλαχε ο κλήρος...».

Ξεροκατάπιε και είπε:

«Δημήτρης, Νίκος και Πάρης».

Το άκουσμα του ονόματός του δεν προκάλεσε καμιά αντίδραση στο σύζυγό της.

Κανείς δε σχολίασε – και τι να σχολιάσει; Η Αμαλία πήρε αμέσως τη σκυτάλη:

«Λεωνίδας, Χρήστος, Ορέστης, Φαίδων, Κωνσταντίνος, Μιλτιάδης, Γιώργος, Άλκης...».

Ο σύζυγός της ξερόβηξε και εκείνη κατέληξε:

«... και Ξενοφών».

Ο Φώντας και εγώ κοιταχτήκαμε μεταξύ μας, μετά κοιτάξαμε τον Πάρη, εκείνος κοίταξε το τραπέζι, ο Φώντας κοίταξε ξανά εμένα, εγώ κοίταξα τη Ζωή και την Αμαλία, ο ίδιος με μιμήθηκε, ύστερα κοιταχτήκαμε για τρίτη, μ' εκείνον, φορά και τελικά ήταν αυτός που μίλησε:

«Εγώ πιστεύω πως κάθε όνομα είναι συνδυασμένο με ένα συγκεκριμένο πρόσωπο, οπότε θα ήταν άδικο να πω αγαπημένο όνομα».

Η Ζωή Κάτρη σχολίασε:

«Όχι, Φώντα. Εγώ και η Αμαλία είπαμε, τώρα σειρά σας».

«Δείτε το σαν ένα είδος “μπουκάλας”» του είπα εγώ. Μόνο που η «μπουκάλα» έχει πολύ περισσότερη πλάκα.

«Μιλάς εκ του ασφαλούς» μου απάντησε με νόημα.

Δεν ήταν ψέματα.

«Επιπλέον, τι είναι η “μπουκάλα”;» ρώτησε.

«Είναι ένα παιχνίδι στο οποίο...» ξεκίνησα να λέω, όμως η Αμαλία με διέκοψε.

«Ξέρει πολύ καλά αυτό το παιχνίδι, αλλά προσπαθεί να ξεφύγει» μου είπε.

«Πες μας» επέμεινε η οικοδέσποινα.

«Κάθε γυναίκα είναι διαφορετική, σε κάθε μια το όνομα είναι η δική της ιστορία».

«Τι ποιητής!» είπα ενθουσιασμένος.

Καλά, ψέματα λέω, αυτό δεν το είπα.

«Απλά πες *Αμαλία*» είπε η οικοδέσποινα.

Εκείνος αναστέναξε και είπε:

«Αμαλία».

Η σύζυγός τους τον φίλησε στο μάγουλο. Ταυτόχρονα, μέλι άρχισε να κυλάει από τους τοίχους, βεγγαλικά και πυροτεχνήματα να απογειώνονται στο ταβάνι, προσκεκλημένοι που τόση ώρα κρύβονταν ξεπετάχτηκαν από διάφορες γωνιές και πετούσαν ρύζι και λουλούδια στο ευτυχισμένο ζεύγος, μια ορχήστρα... Κάτι έπρεπε να κάνω με τη φαντασία μου.

Γύρισαν και με κοίταξαν, αλλά πριν ψελλίσουν το παραμικρό, τους πρόλαβα λέγοντας:

«Μαργαρίτα».

Η Αμαλία όμως επέμεινε:

«Ας κάνουμε για σένα μια εξαίρεση: ας μας πεις πέντε ονόματα».

«Αυτό θα ήταν πιο διασκεδαστικό» σχολίασε ο σύζυγός της.

«Αυτοί είναι οι κανόνες» είπε η Αμαλία τελικά.

Κοίταξα τους πάντως τριγύρω – ο Πάρης Ζάρμανης δε μιλούσε όλη αυτή την ώρα – και είπα:

«Μαργαρίτα, Μαργαρίτα, Μαργαρίτα, Μαργαρίτα και Μαργαρίτα. Για τη σειρά αποφασίστε εσείς».

Γέλασαν και η οικοδέσποινα είπε:

«Σειρά του Πάρη τώρα».

Γύρισε στο σύζυγό της, ο οποίος έμοιαζε τόσο αφηρημένος που το βλέμμα του ήταν πέρα ως πέρα κενό, και είπε:

«Έχεις κάτι, αγάπη μου;».

Κόντεψα να φτύσω το κρασί που μόλις κατάπινα όταν τον είδα να γυρνά στη σύζυγό του με ένα χαζό βλέμμα και το στόμα του μισάνοιχτο. Εκείνη επανέλαβε:

«Έχεις κάτι, αγάπη μου;».

Κούνησε το κεφάλι του δεξιά-αριστερά αρνητικά. Εγώ αποτελείωσα το κρασί μου για να μην έχω τίποτα να φτύσω εξαιτίας του αστείου θεάματος. Η οικοδέσποινα κοίταξε απολογητικά τους καλεσμένους και εμένα.

«Συγνώμη» ψέλλισε ο Πάρης Ζάρμανης και προσπάθησε να δείχνει ξανά φυσιολογικός.

«Δεν πειράζει, Πάρη» είπε η Αμαλία.

Γύρισε στην οικοδέσποινα και ανασηκώνοντας τους ώμους της, πρόσθεσε:

«Ο καθένας μπορεί να έχει τα δικά του».

Η Ζωή Κάτρη φάνηκε να συμφωνεί. Εγώ αναρωτήθηκα μήπως τελικά ο Φώντας και η Αμαλία εξαρτιόνταν από κάποια οικονομική συμφωνία με τον Πάρη Ζάρμανη.

«Ρόδα είναι και γυρίζει η ζωή» είπε ο οικοδεσπότης αινιγματικά.

«Τι σε βασανίζει;» έκανε ανήσυχη η γυναίκα του.

Με μια κίνηση του χεριού του έδειξε πως ό,τι κι' αν ήταν αυτό ήταν αρκετά ασήμαντο για να ασχοληθούν εκείνη την ώρα. Μόνο είπε:

«Ευχαριστώ Αμαλία».

Τον είδα να χαμηλώνει στην καρέκλα του.

«Ας το ξεχάσουμε» πρότεινε ο Φώντας Δρίτσης.

Και με ένα *Αμπρα-Κατάμπρα* αλλάξαμε θέμα.

«Πρόσφατα διάβασα πως η Μαδούρου κυκλοφορεί νέο μυθιστόρημα» είπε η Αμαλία και απευθυνόταν στην οικοδέσποινα.

«Είναι πολύ αξιόλογη η Λίτσα» είπε εκείνη.

«Είναι κορυφαία» συμφώνησε η Αμαλία.

«Συγνώμη, μήπως έχετε γάτα στο σπίτι;».

Ναι, εγώ το είχα πει. Γύρισαν και με κοίταξαν παραξενεμένοι. Λίγα δευτερόλεπτα πριν είχα νιώσει κάτι να χαϊδεύει για μια-δυο στιγμές το πόδι μου. Ο Πάρης Ζάρμανης έστρεψε αλλού το βλέμμα.

«Όχι, πώς σου ήρθε αυτό;» με ρώτησε η οικοδέσποινα.

Υπήρχαν τόσες απλές απαντήσεις: «Απλώς ρώτησα», «Έτσι κουβέντα να γίνεται», «Να σας χαρίσω γατοτροφές γιατί εγώ το γύρισα στους ηλιόσπορους». Ωστόσο, είπα:

«Ένωσα ένα άγγιγμα στο πόδι».

Για την ακρίβεια, είχα νιώσει κάτι σαν χάδι. Η οικοδέσποινα σήκωσε το τραπεζομάντιλο και κοίταξε από κάτω. Όταν μπορέσαμε να δούμε ξανά το πρόσωπό της, μου είπε:

«Ή ήταν η ιδέα σου ή κάποιου τα πόδια σε ακούμπησαν όπως είχες απλωμένα τα δικά σου».

Ο Φώντας Δρίσης αστειεύτηκε:

«Μήπως έχει έρθει η ώρα να γράψεις ένα μυθιστόρημα τρόμου, Ζωή;».

Χαμογέλασε ελαφρά.

«Φαντάσου» συνέχισε εκείνος «ένα σπίτι στο οποίο πέντε άνθρωποι καταλήγουν για το ποτό τους και ξαφνικά συμβαίνουν κάποια ανεξήγητα φαινόμενα».

«Τα υπόλοιπα τα ξέρω και μόνη μου».

«Να έχει ξαναγραφτεί κάτι τέτοιο;».

«Τα πάντα έχουν ξαναγραφτεί» απάντησε εκείνη και πρόσθεσε: «Και ό,τι δεν έχει γραφτεί, το έχει ήδη κάνει ταινία το Hollywood».

«Όπως και να 'χει» πήρε το λόγο ο Πάρης Ζάρμανης απευθυνόμενος σε εμένα «δεν υπάρχει καμιά γάτα στο σπίτι».

Είχε ένοχο ύφος. Γυρνώντας στο προηγούμενο θέμα συζήτησης, η οικοδέσποινα αποκρίθηκε:

«Για τη Μαδούρου έχω την καλύτερη γνώμη».

«Τη θεωρείς καλύτερή σου;» ρώτησε η Αμαλία.

Ναι, πες μας Ζωή! Αύριο θα ξέρει όλη η χώρα τη γνώμη σου για εκείνη.

«Δε νομίζω, Αμαλία, ότι έχει σημασία ποιος είναι ο καλύτερος, αν ο καθένας έχει κάτι ξεχωριστό να δώσει» είπε ο σύζυγός της.

«Απλώς ρώτησα ...».

Η οικοδέσποινα δε σχολίασε κάτι πάνω σ' αυτό. Κι' επειδή συχνά ο guest star κλέβει την παράσταση, αποφάσισα να πω:

«Κι' εγώ, παλιότερα, έγραφα ποιήματα».

Ήπια λίγο από το κρασί μου – τρίτο ποτήρι κιόλας χωρίς καν να το καταλάβω – απολαμβάνοντας να με κοιτάζουν λες και μόλις τους είπα πως

είχα ανακαλύψει το απόλυτο ελιξίριο κατά της γήρανσης. Κρυφογέλασα. Αυτή είναι η μοίρα του guest star: να κλέβει την παράσταση.

«Αυτό είναι πολύ όμορφο» σχολίασε η Ζωή Κάτρη.

«Τι ποιήματα;» ρώτησε ο Φώντας Δρίτσης.

Συνόδευσα ένα αόριστο νεύμα με λόγια, λέγοντας:

«Διάφορα ποιήματα που μου έρχονταν όταν βαριόμουν στο σχολείο».

Δεν ήταν και η πιο πιστή στη μαγεία της λογοτεχνίας δήλωση, αλλά ήταν η αλήθεια.

«Τα μισά είναι για τη Μαργαρίτα» είπα. Αφού είχα μπει στο χορό...

«Θα πρέπει να νιώθει περήφανη» είπε η οικοδέσποινα.

Με την άκρη του ματιού μου είδα την Αμαλία να κοιτάζει με παράπονο τον σύζυγό της. Ίσως ο Φώντας Δρίτσης να ήταν μια πολύ ρομαντική ψυχή, όταν ήταν νεαρός, που έγραφε ποιήματα στην Αμαλία. Και το έκανε για να τη ρίξει και μόλις έγινε αυτό θα ήταν δύσκολο να της ξαναγράψει λέξη. Αν ήμουν σίγουρος για κάτι, αυτό ήταν πως ο Πάρης Ζάρμανης δε διέθετε ποιητική ψυχή. Κοιτούσε ανά τακτά χρονικά διαστήματα το ρολόι του τοίχου και έμοιαζε ανήσυχος, ύστερα από το τηλεφώνημα που είχε προηγηθεί.

«Δεν το ξέρει» απάντησα τελικά.

Γέμισα με κρασί το ποτήρι μου και είπα:

«Ήμουν έτοιμος να της τα δώσω, μα κάτι με κράτησε πίσω. Και με κρατάει, αλλά ως τώρα. Αυτό θα είναι το πρώτο πράγμα που θα κάνω όταν τη δω».

Η Αμαλία έκανε μια περιφρονητική γκριμάτσα. Με εκνεύριζε αυτή η γυναίκα. Την κοίταξα έντονα και εκείνη έστρεψε αλλού το βλέμμα της.

«Και τώρα μετάνιωσες;» με ρώτησε ο Φώντας Δρίτσης.

«Όσο δε φαντάζεστε» απάντησα. «Μα, ας μη μιλάμε γι' αυτό».

Κοίταξα ξανά το κινητό μου. Υπήρχε μήνυμα! Το κινητό κόντεψε να μου πέσει από τα χέρια, καθώς από την ταραχή μου χοροπήδησε στις παλάμες μου, πριν το κλείσω στα δάχτυλά μου σφιχτά. Χωρίς να δώσω σημασία στα ξαφνιασμένα βλέμματα, διάβασα το μήνυμα. Και η Μαργαρίτα έγραφε:

«Να ντύνεσαι καλά γιατί κάνει κρύο στην Αθήνα. Θεία Βάσια».

Όλοι – εκτός από τον οικοδεσπότη – ήθελαν να ρωτήσουν ποιος ήταν ο αποστολέας του μηνύματος, κανείς όμως δεν είπε τίποτα.

«Συγχωρέστε με, πάω στο μπάνιο» είπε ο οικοδεσπότης, όσο εγώ έβαζα ξανά στην τσέπη μου το κινητό.

Όταν χάθηκε από τα μάτια μας, ο Φώντας Δρίτσης έσκυψε προς το μέρος της οικοδέσποινας και ρώτησε:

«Είναι καλά ο Πάρης; Φαίνεται λίγο παράξενος».

Αυτό ήταν έκπληξη: υπήρχαν ώρες της ημέρας που ο Πάρης Ζάρμανης δεν φαινόταν παράξενος.

«Δεν είμαι σίγουρη ...» απάντησε εκείνη.

«Ο καθένας έχει τα δικά του» υπενθύμισε η Αμαλία.

«Οι γονείς σου, Αμαλία, πώς είναι;» άλλαξε θέμα η οικοδέσποινα.

«Ο πατέρας μου καλά, η μάνα μου ταλαιπωρείται» απάντησε εκείνη.

Η μητέρα της μάλλον θα έπασχε από κάποιο πρόβλημα στον πνεύμονα γιατί η Ζωή Κάτρη σχολίασε αμέσως μετά:

«Άτιμη νικοτίνη».

«Εγώ κατάφερα να το κόψω και βρήκα την υγεία μου» σχολίασε ο Φώντας Δρίτσης.

«Εγώ να δω πότε ...» είπε η οικοδέσποινα, περνώντας το χέρι πάνω από τα μαλλιά της.

«Ευτυχώς, εγώ με το τσιγάρο τσακωθήκαμε από την πρώτη στιγμή» είπα εγώ, αδειάζοντας ένα ακόμα ποτήρι.

«Πότε κάπνισες για πρώτη φορά;».

«Γύρω στα δεκαεφτά θα ήταν. Το έκανα για να αντιμετωπίσω μια ψυχοφθόρα κατάσταση» αποκρίθηκα.

«Οι πιο πολλοί έτσι ξεκινούν το κάπνισμα» είπε η Αμαλία, που μάλλον δεν είχε δοκιμάσει ποτέ τσιγάρο. «Για ποιο λόγο δοκίμασες;» με ρώτησε.

«Θα πω» απάντησα εγώ σφίγγοντας τα δόντια. «Μπορώ όμως να χρησιμοποιήσω το μπάνιο σας στο μεταξύ;».

Η Ζωή Κάτρη έγνεψε καταφατικά και είπε:

«Στο διάδρομο, πρώτη πόρτα αριστερά».

Την ευχαρίστησα και νιώθοντας τα πόδια μου βαριά σηκώθηκα. Τα μάτια μου είχαν αρχίσει να θολώνουν, όμως σε λίγο θα ήμουν εντάξει. Προχώρησα στο διάδρομο και στη μια και μοναδική πόρτα που συνάντησα σταμάτησα. Το φως ήταν σβηστό, όμως ο οικοδεσπότης θα έπρεπε να βρίσκεται μέσα. Χτύπησα την πόρτα, μα δεν πήρα απάντηση. Η πόρτα ήταν ξεκλειδωτή. Άναψα πρώτα το φως και μετά άνοιξα απότομα την πόρτα, περιμένοντας να δω κάποιο πτώμα, όπως στα θρίλερ. Απογοητεύτηκα, ήταν άδεια.

Στάθηκα μπροστά στη λεκάνη και... γαμώτο! Κατούρησα και λίγο παραδίπλα από αυτή! Βρήκα το χαρτί υγείας και σκούπισα τα σημεία που είχα λερώσει. Ξαφνικά σταμάτησα.

Φαίνεται πως το κρασί είχε ενεργοποιήσει τη βιονική μου ακοή καθώς, αν και χαμηλόφωνα, άκουγα την ομιλία από το διπλανό δωμάτιο. Και η φωνή ανήκε στον Πάρη Ζάρμανη.

«...τώρα δε μπορώ, έχω κόσμο ...το ξέρω πως το είχαμε κανονίσει, μα το θέμα ήταν επαγγελματικό ...θες να σε δει η γυναίκα μου, τρελάθηκες; ...αύριο, στο υπόσχομαι ...κι' εγώ».

Δεν ξέρω αν είχα παρακούσει ή αν ήμουν ζαλισμένος, όμως είχα άραγε καταλάβει καλά; Αυτός ο ξινομούρης, ακοινώνητος κουραμπιές ο Ζάρμανης, απατούσε τη Ζωή; Πλησίασα το αφτί μου στον τοίχο.

«...σε έχω αφήσει ποτέ με παράπονο; ...τυπικός δεν είμαι πάντα; ... κι' εγώ ...κι' εγώ ...εντάξει, αγόρι μου;».

Αγόρι μου; ΑΓΟΡΙ ΜΟΥ;

Ταράχτηκα. Ο Πάρης Ζάρμανης απατούσε τη γυναίκα του και μάλιστα με άντρα; Και ήταν να ιδωθούν σήμερα μα εξαιτίας των επισκέψεων εκείνος δε μπορούσε; Καημένη Ζωή!

Άκουσα την πόρτα στο διπλανό δωμάτιο ν' ανοίγει και βήματα να απομακρύνονται. Σκούπισα και τα τελευταία υπολείμματα ούρων στα πλακάκια και έκλεισα την πόρτα πίσω μου, σβήνοντας ταυτόχρονα το φως.

Επέστρεψα στο τραπέζι, όπου οι υπόλοιποι συζητούσαν έντονα και είχα το βλέμμα μου στραμμένο στον οικοδεσπότη. Κανείς δεν είχε προσέξει πως είχα γυρίσει, ώσπου τους διέκοψα λέγοντας:

«Να κάνω μια ερώτηση;».

Σταμάτησαν να μιλούν και έτσι απευθύνθηκα στους οικοδεσπότες:

«Σίγουρα δεν έχετε γάτα στο σπίτι;».

Ναι, είχα νιώσει το άγγιγμα ξανά.

Κεφάλαιο 5

Ρε λες αυτός ο σαρδανάπαλος να με χαϊδεύει με το πόδι του; αναρωτήθηκα κοιτώντας φοβισμένα τον οικοδεσπότη. Μάζεψα τα δικά μου πίσω από τα πόδια της καρέκλας.

«Εγώ πάντως, Ζωή, επιμένω πως πρέπει να γράψεις ένα μυθιστόρημα τρόμου» αστειεύτηκε ο Φώντας Δρίσης.

«Θέλεις ν' αλλάξουμε θέση, νεαρέ;» μου πρότεινε ο οικοδεσπότης.

«Δεν είναι απαραίτητο» απάντησα. «Τα φαντάσματα μπορούν να σε βρουν παντού».

Η Αμαλία είπε:

«Μην μου πεις ότι πιστεύεις αυτές τις βλακείες».

Ανασήκωσα τους ώμους.

«Απλώς αστειευόμουν» είπα.

Γέμισα ξανά με κρασί το ποτήρι μου και άκουσα τον Φώντα Δρίση να λέει:

«Για κάποιο διάστημα εγώ πίστευα».

Βεβαιώθηκε ότι τον κοιτούσαμε όλοι και συνέχισε:

«Θυμάμαι τον εαυτό μου, ένα βράδυ αρκετά χρόνια πριν, να κάθομαι μόνος σε μια σοφίτα – καλή ώρα, φαντάζομαι σαν κι' αυτή που μένεις» είπε και εννοούσε εμένα. «Τριγύρω σκοτάδι, το μόνο φως που έμπαινε στο χώρο ερχόταν από το φεγγάρι, έξω από το παράθυρο. Είχα βυθιστεί στις σκέψεις μου, τίποτα δε διατάρασσε την ησυχία μου, όταν ...».

Η Αμαλία έκρυψε με τα χέρια το πρόσωπό της. Ο σύζυγός της τής είπε:

«Αμαλία, αφού στην έχω ξαναπεί την ιστορία ...».

«Δε μπορώ, δε μπορώ. Έχω ευαίσθητη κρίση».

Ο σύζυγός της καθάρισε το λαιμό του και είπε:

«Να διευκρινίσω ότι η σοφίτα είχε παλιατζούρες γεμάτες σκόνη –κομοδίνα, καρέκλες, πορτατίφ ...».

«Μόνο κανέναν δράκο δεν είχε εκεί» μουρμούρισα εγώ.

«...και ξαφνικά είδα μια σκιά να κινείται. Σηκώθηκα όρθιος».

Σηκώθηκε όρθιος...

«...και κοίταξα τριγύρω...».

...κοίταξε τριγύρω...

«...έχοντας πάψει σχεδόν να αναπνέω...».

...είχε πάψει σχεδόν να αναπνέει...

«...και διστακτικά κινήθηκα προς εκείνο το μέρος».

...κάθισε ξανά στην καρέκλα.

«Σκέφτηκα πως θα ήταν κάποιος ποντικός ή κάτι τέτοιο που είχε διαταράξει την ησυχία μου. Έσκυψα προς το μέρος που είχα ακούσει το θόρυβο μα δεν υπήρχε τίποτα. Πισώπλατα όμως ...».

Για μια στιγμή σταμάτησε.

«...ένιωσα κάτι να σκίζει τον αέρα και γύρισα απότομα».

Εγώ πάντως, μια φορά, γύρισα απότομα πίσω μου.

«Δεν υπήρχε κανείς. Κατέβηκα από τη σκάλα που συνέδεε τη σοφίτα με το υπόλοιπο σπίτι και απομακρύνθηκα. Τότε δε μίλησα σε κανέναν γι' αυτό, έκανα όμως να κοιμηθώ μέρες. Δεν επισκέφτηκα ξανά τη σοφίτα και φυσικά δεν έπαψα ποτέ να σκέφτομαι πως υπήρχε κάποιος ακόμα εκεί μαζί μου το βράδυ αυτό».

«Τρομακτικό» έσπασε τη σιωπή που απλώθηκε για λίγα δευτερόλεπτα ο Πάρης Ζάρμανης, φράση που σήμαινε *σιγά τα αίματα*.

Τελικά, μάλλον αυτός εξαρτιόταν από τον Φώντα Δρίτση. Η Ζωή Κάτρη δεν έμοιαζε να έχει επηρεαστεί από την ιστορία αυτή. Ίσως, ως συγγραφέας, να είχε σκεφτεί να γράψει κάτι σχετικό, οπότε να έχει συμφιλιωθεί με την ιδέα.

«Όπως σας το λέω» κατέληξε την αφήγησή του ο Φώντας Δρίτσης.

Η οικοδέσποινα μόρφασε και είπε:

«Ας αφήσουμε τους δαίμονες να κανονίσουν την πορεία τους και ας ασχοληθούμε εμείς με τα επίγεια».

Προσωπικά πίστευα πως η ίδια δεν ήξερε πόσο δίκιο είχε και με πόσα επίγεια πράγματα είχε να ασχοληθεί, όπως... η ομοφυλοφιλική εξωσυζυγική σχέση του άντρα της, ας πούμε.

«Ποιος ξέρει τι συμβαίνει πάνω από τα σύννεφα» σχολίασε αφηρημένα ο οικοδεσπότης.

«Μόνο ο Θεός» απάντησε η Αμαλία.

«Να υπάρχει Θεός;» αναρωτήθηκα εγώ, όμως αυτό που με λόγια είπα ήταν:

«Το κρασί μας βγάζει να λέμε σοφίες».

Η Ζωή Κάτρη είπε γελώντας:

«Αυτή είναι μια καλή δικαιολογία για κάποιον που είναι αλκοολικός».

«Δεν είμαι αλκοολικός» απάντησα.

«Δεν αναφερόμουν σ' εσένα» αποκρίθηκε με φυσικότητα.

«Όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται» πρόσθεσε με νόημα η Αμαλία.

Μύγα-μίσω, με είχαν στριμώξει! Το βλέμμα μου έπεσε επάνω στο ειρωνικό βλέμμα του Πάρη Ζάρμανη. Αυτό δε θα περνούσε έτσι: *coza nostra!*

Με μόνο αποδέκτη τον οικοδεσπότη, είπα στην ομήγυρη:

«Τα κέρατα του ελαφιού πόσο ανθεκτικά είναι;».

Δεν αντέδρασε όμως όπως περίμενα. Έμοιαζε ατάραχος.

«Ρεσιτάλ χαζών ερωτήσεων θα κάνεις;» σχολίασε η Αμαλία.

«Μια απορία είπα, αν δεν ξέρετε να απαντήσετε δεν πειράζει. Ξέρετε;».

Όλων τα πρόσωπα πήραν μια απορημένη έκφραση. Εγώ συνέχισα:

«Κανείς σας; Ούτε εσείς, κύριε Πάρη;».

«Εγώ γιατί να ξέρω;» είπε σχεδόν επιθετικά.

«Μου φάνηκε, από το βλέμμα σας, ότι μάλλον θα ξέρατε την απάντηση» εξήγησα, με όσο πιο αθώο ύφος μπορούσα.

Κούνησε δεξιά-αριστερά το κεφάλι του και είπε:

«Λάθος κάνεις».

«Ίσως» είπα, χαμογελώντας πονηρά.

«Θες να ρίξεις νερό στο πρόσωπό σου;» ρώτησε με προσποιητό ενδιαφέρον.

«Όχι, καλά είμαι» είπα σταθερά.

Μόρφασε παραδομένος και κατέληξε λέγοντας:

«Εσύ ξέρεις».

Κοίταξα το κινητό μου. Καμιά ειδοποίηση. Και τώρα πια ήταν περασμένα μεσάνυχτα.

«Θα σας πείραζε αν έφευγα;» τους ρώτησα.

Η οικοδέσποινα απάντησε:

«Μα όχι, τώρα που θα φέρω το επιδόρπιο;».

Δεν απάντησα και επέμεινε:

«Δε θα 'λεγες όχι σε ένα πιάτο γλυκό του κουταλιού».

«Καλύτερο από ένα ποτήρι καφέ που θα έπινα, σε άλλη περίπτωση».

Χαμογέλασε και είπε:

«Εξυπακούεται».

Επανέλαβα:

«Εξυπακούεται».

Η Αμαλία συνοφρυώθηκε και με απορημένο τόνο στη φωνή της, ρώτησε:

«Γιατί, ποιος θα έπινε καφέ τόσο αργά;».

Νόμιζα ότι είχα γλιτώσει από αυτή την ερώτηση μιάμιση ώρα πριν.

«Ο νεαρός» απάντησε για λογαριασμό μου ο οικοδεσπότης. «Δεν ήταν καλεσμένος μας εξ αρχής».

«Δεν ήμουν καλεσμένος» επιβεβαίωσα.

«Ένα κουτάκι καφέ ήρθε να δανειστεί» συνέχισε εκείνος.

«Δυο κουταλιές» τον διόρθωσα εγώ.

«Τότε γιατί η γυναίκα μου σου έδωσε ολόκληρη τη συσκευασία;».

«Σε κάθε περίπτωση, ήρθε να δανειστεί καφέ» είπε η Ζωή Κάτρη, όσο μάζευε τα σερβίτσια με τα αποφάγια.

«Και με κάλεσαν να φάω μαζί» είπα.

«Ακριβώς».

«Μα, καφέ στις δέκα το βράδυ;» ρώτησε ο Φώντας Δρίσης.

«Τώρα θα χρειαστώ λίγο νερό στο πρόσωπό μου» είπα και σηκώθηκα.

Κατευθύνθηκα προς το διάδρομο και μπήκα στο μπάνιο. Έπλυνα το πρόσωπό μου πρώτα, ύστερα τα χέρια μου και τελικά κατούρησα για δεύτερη φορά – παρότι έπρεπε μάλλον να το κάνω αντίθετα. Κάποιος χτύπησε την πόρτα.

«Άλλος» είπα.

Όμως η πόρτα άνοιξε. Γύρισε απότομα και πριν εκείνος που είχε χτυπήσει την πόρτα περάσει μέσα, μάζεψα τα ρούχα μου και ήμουν ξανά ένας μισοζαλισμένος υπόcasual νεαρός σε ένα σπίτι πλουσίων. Στο επόμενο δευτερόλεπτο ήμουν στον ίδιο χώρο με μια όμορφη και καλοντυμένη συγγραφέα.

«Ήρθα να ρίξω λίγο νερό στο πρόσωπό μου» είπα απολογητικά.

Κατευθύνθηκα προς το νιπτήρα και έκανα να ανοίξω τη βρύση. Η Ζωή Κάτρη με πλησίασε και με εμπόδισε να ανοίξω τη βρύση. Γύρισα και την κοίταξα.

Μου είπε:

«Είμαστε μόνοι μας εδώ».

Όσο οπτικό πεδίο ελεύθερο είχα το χρησιμοποίησα για να διαπιστώσω πως είχε δίκιο.

«Το βλέπω» απάντησα πίσω από τη θολή ματιά μου.

«Μια γυναίκα κι' ένα άντρας» συνέχισε

«Ένας άντρας και μια γυναίκα» είπα απλώς για να πω κάτι.

Με έπιασε από το σβέρκο και είπε:

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;».

Πριν πάρει απάντηση, όρμησε και με φίλησε στο λαιμό. Ξαφνιάστηκα τόσο που έχασα την ισορροπία μου και έπεσα στο πάτωμα. Έπνιξα ένα επιφώνημα έκπληξης, εκείνη όμως όχι. Βρέθηκε από πάνω μου.

Η πόρτα άνοιξε για δεύτερη φορά μέσα σε ελάχιστες στροφές του χρόνου ...και ο άντρας της μπήκε μέσα!

Εντάξει, μάλλον φτηνά την είχαμε γλιτώσει αυτή τη φορά, γιατί είχα κάνει λάθος και ήταν ο Φώντας Δρίτσης. Σε αυτόν μάλλον θα ήταν πιο εύκολο να του εξηγήσω.

«Κύριε Δρίτση, δεν είναι...» ξεκίνησα να λέω.

«Ζωή!» είπε έκπληκτος, χαμηλόφωνα όμως για να μην τον ακούσουν μέσα.

Έκλεισε την πόρτα πίσω του κι' εγώ σηκώθηκα βιαστικά.

«Δεν είναι αυτό που νομίζετε» είπα εγώ.

Ο Φώντας Δρίτσης κοίταξε επίμονα τη Ζωή, η οποία έχοντας στραμμένο το βλέμμα της αλλού, σηκώθηκε αργά και τινάχτηκε. Ύστερα τον κοίταξε κατάματα:

«Τι Ζωή, χρυσέ μου; Όταν δεν προσέχεις κάτι δικό σου, το χάνεις».

Τα χείλη του τρεμόπαιξαν.

«Ποιον δεν προσέχω, ρε κούκλα μου! Εσένα, που σε έχω πάνω απ' όλα;».

«Πόσο καιρό έχουμε να βγούμε σα ζευγάρι, Φώντα;» είπε εκείνη παραπονεμένη.

Με κοίταξαν και οι δυο αμήχανοι και είπα:

«Μην ενοχλείστε, σαν να μην είμαι εδώ».

«Εσύ πάλι, τι καταλαβαίνεις;» μου είπε εκνευρισμένος. «Ή μήπως εσύ» είπε και γύρισε στη Ζωή Κάτρη «έκανες το πρώτο βήμα;».

«Τι σημασία έχει;» είπε εκείνη. «Αν ήσουν σωστός απέναντί μου, τίποτα δε θα συνέβαινε».

«Βρε αγάπη μου, όλη την προηγούμενη βδομάδα ήμουν επαγγελματικό ταξίδι» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

«Όλο το μήνα, θες να πεις» τον διόρθωσε. «Και ποιος ξέρει, εκεί που πας, με ποιος γυρνάς».

«Σου είμαι πιστός!».

«Ορκίσου!».

«Ορκίζομαι!».

«Πού;».

«Στην αγάπη μας!».

«Συγκινήθηκα!» τον ειρωνεύτηκε.

Την άγγιξε στον ώμο.

«Είσαι ό,τι πιο σημαντικό έχω!».

Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της μαλάκωσαν.

«Αλήθεια λες;»

Την πλησίασε περισσότερο και πέρασε και το άλλο χέρι στον ώμο της.

«Αλήθεια» είπε εκείνος.

Βγήκα από την τουαλέτα και έκλεισα πίσω μου την πόρτα, πριν αυτή τη φορά άρχισε να στάζει μέλι από τους τοίχους.

Όμορφα: η Ζωή απατούσε τον Πάρη με τον Φώντα, ο Πάρης απατούσε την Ζωή με άντρα, ο Φώντας απατούσε την Αμαλία, η Αμαλία...

Δεν ξέρω, αλλά αυτό το γεγονός ανέβασε στα μάτια μου την Αμαλία. Και τον Πάρη λίγο, εδώ που τα λέμε ...Μα να τους απατούν οι σύζυγοί τους μόλις λίγα τετραγωνικά μακριά, κάτω από την μύτη τους;

Έφτασα στην τραπεζαρία και...

...κοντοστάθηκα, με τα μάτια γουρλωμένα. Ο Πάρης είχε πλησιάσει την Αμαλία και τη φιλούσε! Όταν τα χείλη τους ξεκόλλησαν, με κοίταξαν και οι δυο κατάματα και με το στόμα μισάνοιχτο, έχοντας καταπιεί τα λόγια τους. Τα βλέμματά μας είχαν τόσα να πουν, τα χείλη μας όμως δεν έλεγαν τίποτα.

Χωρίς να το καταλάβω ψέλλισα ξαφνικά:

«Μαλάκα! Τι γίνεται εδώ;».

Κεφάλαιο 6

Σαστισμένος ακόμα, πλησίασα προς το μέρος τους. Η Αμαλία με κοιτούσε τρομοκρατημένη και ο Πάρης είχε απομακρυνθεί από το πλευρό της. Ύστερα εκείνη χαμήλωσε το βλέμμα της, όμως ο Πάρης συνέχιζε να με κοιτάζει.

«Λέγε τι είδες!» μου είπε απότομα.

Μα συγνώμη, στη θέση της Αμαλίας δεν έπρεπε να υπάρχει κάποιος μουσάτος, γεροδεμένος και μακρυμάλλης; Εκτός αν το ιδανικό πρότυπο άντρα στα μάτια του Πάρη Ζάρμανη δεν ήταν ο Tarzan αλλά ο Di Caprio, καλοξυρισμένος, ξανθός με χωρίστρα, γαλανομάτης άντρας! Ίσως όμως να του άρεσαν το ίδιο οι άντρες και οι γυναίκες.

«Είδα...» ξεκίνησα να λέω, αβέβαιος για το πώς έπρεπε να συνεχίσω.

Από το αδιέξοδο αυτό με έβγαλε ο οικοδεσπότης, ο οποίος είπε σε τόνο που δε χωρούσε αμφισβήτηση:

«Ό,τι κι' αν είδες πρέπει να το ξεχάσεις».

«Να το ξεχάσω ...» ξεκίνησα να λέω, όμως και πάλι με διέκοψε.

«Θα σε πληρώσω, στην ανάγκη θα σε πληρώσω» είπε τρομοκρατημένος.

Ήταν αστείο το γεγονός πως το τελευταίο λεπτό είχε γίνει περισσότερο ομιλητικός από όλη την τελευταία ώρα ...

...θα με πληρώσει;

«Πόσα θες, πες μου πόσα θες! Ή μάλλον όχι, σας ξέρω εσάς τους φτωχομπινέδες, όταν μπορείτε να βάλετε το χέρι στο μέλι γίνεστε άπληστοι. Θα σου πω εγώ ποσό: σου δίνω 1.500 ευρώ! Μήπως θες 2.000; Αλλά και πάλι, αν γίνει η αρχή μπορείς να με εκβιάζεις για όλη μου τη ζωή, ποιος μου λέει ότι δε θα το κάνεις; Θα το κάνεις! Είμαι σίγουρος ότι θα το κάνεις! Και τότε εγώ θα χάσω την περιουσία μου και αν τελικά μιλήσεις θα πάμε σε διαζύγιο με τη Ζωή και τότε ίσως κινδυνέψω να χάσω και το σπίτι και τα χρήματα. Με 5.000 ευρώ και ένα συμβόλαιο στην εταιρεία μου θα τα βρούμε;».

Έδειξε να το ξανασκέφτεται, οπότε έπαψε να μιλάει. Ύστερα με κοίταξε με σκοτεινό σαν του Nosferatu βλέμμα και είπε: «Μήπως θα έπρεπε να σε σκοτώσω;»

Από την τσέπη του σακακιού του έβγαλε ένα περιστροφικό και ...

Στην πραγματικότητα, είχε σταμάτησε να μιλάει, κοιτώντας με λαχανιασμένος, φανερά εξουθενωμένος. Η προσοχή τόσο της Αμαλίας όσο και η δική μου ήταν στραμμένη σε εκείνον.

«Θέλω ένα ποτήρι κρασί να ηρεμήσω» είπα.

«Δεν έχουμε χρόνο να...».

Αψηφώντας την αντίδρασή του, η Αμαλία, με χέρια που έτρεμαν, γέμισε ένα ποτήρι κρασί που μου πρόσφερε και εγώ το ήπια με τη μια. Τα μάτια μου έτσουξαν, όμως ξαφνικά τα χείλη μου απέκτησαν τη διάθεση να χαμογελάσουν. Είχαν αρχίσει οι μορφές τους να θολώνουν ακόμα περισσότερο στα μάτια μου.

«Άλλο ένα» της είπα.

«Πρώτα να απαντήσεις» επέμεινε ο οικοδεσπότης.

Ξανά η Αμαλία τον παράκουσε και σύντομα και άλλη μια ποσότητα κρασί κατηφόρισε στο στομάχι μου για να συναντήσει την προηγούμενη.

«Άλλο ένα» ζήτησα, όμως κοιτώντας την χαμένη έκφραση του Πάρη, είπα: «Χιούμορ!».

Έσφιξε τα δόντια του για να μη με βρίσει και είπε:

«6.000! Σου δίνω 6.000!».

Κάθισα στην καρέκλα μου και αφέθηκα να κοιτάζω το πάτωμα. Εκνευρισμένος, με έπιασε από τον γιακά:

«Αληταρά, δώσε μου μια απάντηση!».

«Έρχονται» του ψιθύρισε η Αμαλία, εννοώντας τον Φώντα και τη Ζωή, που κατέφτασαν χαμογελαστοί.

Βιαστικά ο οικοδεσπότης επέστρεψε στη θέση του, όμως πρόλαβε να μου πει:

«Αν συμφωνείς με την πρότασή μου, όταν αποφασίσεις, πιες μια γουλιά κρασί – ή μάλλον όχι, αυτό το κάνεις έτσι κι' αλλιώς! Πες ... *Τα μαρουλόφυλλα στο λαχανόκηπο είναι πολύ ωραία!*».

Ανάθεμα τι έλεγε σε μεθυσμένο άνθρωπο!

Η γυναικεία πονηριά της Ζωής της είχε θυμίσει πως έπρεπε να επιστρέψει με τα χέρια γεμάτα. Μοίρασε τα σερβίτσια και υποσχέθηκε να φέρει το γλυκό.

Ο Φώντας Δρίσης με κοίταξε και είπε:

«Είναι καλά ο νεαρός;».

«Καλά είμαι!» απάντησα, δε φάνηκε όμως να πείθω κανέναν.

Ο οικοδεσπότης με κοιτούσε επίμονα. Περίμενε να πάρω την απόφαση τόσο γρήγορα; Η Αμαλία πάλι κοιτούσε αφηρημένα και αόριστα, παίζοντας ταυτόχρονα με την άκρη του τραπεζομάντιλου.

Το τηλέφωνο χτύπησε και αυτή τη φορά ο οικοδεσπότης, χωρίς να ζητήσει «συγγνώμη», έσπευσε να απαντήσει. Στο μεταξύ συνάντησε τη γυναίκα του, που μεταφέροντας το γλυκό, έκανε την αντίστροφη διαδρομή. Αμίλητη πλην χαμογελαστή σέρβιρε, πριν όμως καθίσει μαζί μας, ο σύζυγός της, που είχε επιστρέψει μέσα σε ένα λεπτό έκατσε στη θέση πλάι σε μένα, λέγοντας:

«Αγάπη μου, βολέψου δίπλα!».

Εκείνη υπάκουσε στον αγχωμένο τόνο της φωνής του και μοίρασε στα σερβίτσια το γλυκό. Έφαγα μερικές κουταλιές, παραξενεμένος όμως έβλεπα τον Πάρη Ζάρμανη να ζυγίζει στο κουτάλι του μια μπουκιά από αυτό. Όταν κανείς δεν κοιτούσε, την εκτόξευσε πάνω μου.

«Πω, πω! Χάλια σ' έκανα!» είπε κοιτάζοντας δυσαρεστημένος το αποτρόπαιο δημιούργημά του πάνω στη ζακέτα μου.

Όλοι είχαν σταματήσει να τρώνε και ο οικοδεσπότης είπε:

«Εμπρός, πάμε να σου καθαρίσω το λεκέ!».

«Δεν πειράζει, Πάρη. Θα το αναλάβω εγώ» προσφέρθηκε η σύζυγός του.

«Όχι, Ζωή! Εγώ φταίω, εγώ θα το διορθώσω».

Με τράβηξε και σχεδόν παραπατώντας εγώ, με οδήγησε στην τουαλέτα. Εκεί έπλυνα το λεκέ μου και όταν τελείωσα, μου είπε με σοβαρό τόνο:

«Άκου τι έχω να σου πω και προσπάθησε να καταλάβεις!».

«Είμαι str...» είπα με μεθυσμένη αγωνία.

Εκείνος έκανε το αγαπημένο χόμπι της Αμαλίας, να με διακόψει:

«Δεν με νοιάζει αν είσαι λεπρός κατάσκοπος των Αμερικάνων ή βάτραχος μεταμορφωμένος σε άνθρωπο ή ακόμα και gay – τους οποίους και σιχαίνομαι. Οι τοκογλύφοι σε λίγη ώρα θα είναι εδώ και μου ζητούν να τους πληρώσω το δάνειο, ενώ δεν έχω χρήματα. Βρες μια δικαιολογία – δήθεν ότι θες να πας να πάρεις αέρα – και βγες να τους περιμένεις και να τους καθυστερήσεις λίγο, ώστε να διευθετήσω το θέμα ο ίδιος κερδίζοντας λίγο χρόνο. Αυτοί με πήραν στο τηλέφωνο και πριν και πριν και πριν και όλο το βράδυ! Και τσιμουδιά σε κανέναν. Και 8.000 ευρώ, όταν το αποφασίσεις. Κατάλαβες;».

Αντί για απάντηση πήρε από μένα ένα μεγαλοπρεπές ρέψιμο. Απογοητευμένος επανέλαβε συντομότερα όσα μου είχε μόλις πει και με έσπρωξε έξω από την πόρτα, ακολουθώντας με. Τελευταία συμβουλή που μου έδωσε ήταν:

«Το συνθηματικό που θα σου πω όταν έρθει η ώρα να δράσεις είναι *Wall Street!*».

Καθίσαμε και ο οικοδεσπότης αποκρίθηκε στην ομήγυρη:

«Ήταν δύσκολος λεκές».

Ύστερα χαμογέλασε και με κοίταξε με την άκρη του ματιού του.

«Τι θα ‘λεγες να πηγαίναμε σιγά-σιγά, Φώντα;» ρώτησε η Αμαλία.

Ο Φώντας είπε απρόθυμα:

«Σε λιγάκι...».

«Ελπίζω να περάσατε καλά» είπε η οικοδέσποινα.

«Όλα ήταν άψογα, χρυσή μου» αποκρίθηκε η Αμαλία.

Η Ζωή Κάτρη γύρισε προς το μέρος μου και είπε:

«Ελπίζω κι’ εσύ να πέρασες καλά».

Το κενό μου βλέμμα είχε παραλύσει τα χείλη μου, οπότε δεν απάντησα. Ξαφνικά η πόρτα χτύπησε και ο οικοδεσπότης γύρισε έντρομος το βλέμμα του προς το μέρος της, κατόπιν σε εμένα και είπε:

«*Wall Street!*».

Όλοι τον κοίταξαν απορημένοι, ακόμα κι’ εγώ, που για εμένα προοριζόταν στο κάτω-κάτω το συνθηματικό!

Η Ζωή σηκώθηκε να ανοίξει, όμως ο Πάρης της είπε:

«Όχι, αγάπη μου. Ας πάει ο νεαρός».

«Μα δεν είναι σωστό να ανοίγει στο σπίτι μας την πόρτα κάποιος άλλος εκτός από εμάς».

Ανεξέλεγκτα γέλασα.

«Σωστά. Υπάρχει πρόβλημα όταν τις πόρτες τις ανοίγουν άλλοι για άλλους» είπα.

Όλοι με κοίταξαν κι’ εγώ γέλασα ακόμα δυνατότερα, μα σύντομα.

«Ρε συ, αυτοί με κοιτούν» είπα στην Αμαλία, που δεν αντέδρασε.

Η εικόνα είχε παγώσει μέσα στο διαμέρισμα και όλοι κρατούσαν την αναπνοή τους. Υποψιάζονταν πως ήμουν πολύ επικίνδυνος για όλους, ένας μεθυσμένος δεν ελέγχει τι λέει. Πιστεύω πως αν ο οικοδεσπότης είχε

πραγματικά ένα περίστροφο θα μου την άναβε την ίδια στιγμή. Ωστόσο είπα σε εκείνον:

«Ρε χαζέ, αυτοί οι δυο τα έχουν!» δείχνοντας τη σύζυγό του και τον Φώντα.

Τόσο η Αμαλία όσο και ο Πάρης κοιτούσαν με το στόμα ανοιχτό τον Φώντα και τη Ζωή. Τώρα πραγματικά το δείπνο αφορούσε τέσσερις!

«Δεν ξέρει τι λέει!» είπε ο Φώντας Δρίσης.

«Είναι μεθυσμένος!» πρόσθεσε η οικοδέσποινα.

Το κουδούνι χτύπησε ξανά και το χτύπημα στην πόρτα ήταν ακόμη πιο επίμονο από πριν.

«Μην ανοίξεις!» είπε ο Πάρης Ζάρμανης στη γυναίκα του. «Εσύ, έξω!» είπε σε εμένα και πρόσθεσε, κλείνοντάς μου το μάτι συνωμοτικά: «Wall Street! Wall Street!».

«Ποιος είναι έξω από την πόρτα;» ρώτησε η Ζωή Κάτρη και πιστεύω ότι αυτό ήταν απορία και των υπολοίπων.

Εγώ, ωστόσο, σαν guest star που δεν αφήνει ερώτημα αναπάντητο στους τηλεθεατές, της την έλυσα:

«Οι τοκογλύφοι του κυρίου είναι» και έδειξα τον οικοδεσπότη.

Όλων τα βλέμματα καρφώθηκαν στον Πάρη Ζάρμανη, ο οποίος είπε:

«Δεν το βλέπετε, είναι μεθυσμένος!».

«Ναι, αλλά ξέρω ότι πρέπει να πάω έξω να τους καθυστερήσω» είπε και έκανα να σηκωθώ.

Στην προσπάθειά μου αυτή η καρέκλα έπεσε κάτω.

«Ανοίξτε!» ακούστηκε από τον διάδρομο της πολυκατοικίας μια βροντερή φωνή.

«Πού χρωστάς, Πάρη;» ρώτησε η γυναίκα του.

«Ωστε από εμένα μόνο λεφτά ήθελες για να ξεχρεώσεις!» είπε ο Φώντας Δρίσης και σηκώθηκε από το τραπέζι.

Η Ζωή τους πλησίασε.

«Κι' εσύ μόνο τη γυναίκα μου ήθελες, ε;» ανταπέδωσε ο οικοδεσπότης, μιμούμενος εκείνον.

«Όχι, αυτό προέκυψε! Η Ζωή χαραμίζεται με έναν μαλάκα σαν κι' εσένα, γι' αυτό είναι μαζί μου!».

Ο οικοδεσπότης είχε κοκκινίσει από το θυμό του και είπε:

«Α, ναι; Μάθε πως και η Αμαλία χαλαμίζεται με έναν μαλάκα σαν κι' εσένα, γι' αυτό είναι μαζί μου!».

Απόλυτη σιωπή απλώθηκε στο χώρο, με εξαίρεση τα επίμονα και συχνότερα χτυπήματα στην πόρτα. Η Αμαλία κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι της και ξεψυχισμένα είπε:

«Όχι ρε Πάρη! Ο νεαρός είναι μεθυσμένος, από εσένα ξεφεύγουν;».

Ξαφνικά, το κινητό μου χτύπησε, ταυτόχρονα σούσουρο και φωνές άρχισαν να ξεσπούν στο χώρο. Απάντησα στην κλήση χωρίς να διαβάσω το όνομα, αλλά αυτή τη φωνή θα την αναγνώριζα ακόμα και εν μέσω επίθεσης καμικάζι στη Μέκκα.

«Ναι;»

«Η Μαργαρίτα είμαι ...έχει πολύ φασαρία εκεί ...μπορείς σε μισή ώρα να βρεθούμε στην πλατεία;».

«Ναι».

«Δεν σε άκουσα».

«Ναι!» ούρλιαξα εγώ και έκλεισα το τηλέφωνο.

Η Μαργαρίτα ...όχι απλά είχε απαντήσει στο μήνυμά μου ...μού είχε τηλεφωνήσει! Και ήθελε και αυτή να βρεθούμε! Σε μισή ώρα! Στην πλατεία! ...σε ποια πλατεία; Ε, λογικά της περιοχής μας θα εννοούσε.

Σαν να επανήλθαν οι αισθήσεις του μυαλού μου ως ένα σημείο, όρμησα στην πόρτα. Αν σκεφτείς ότι η καφεΐνη σε βοηθά να ξεπεράσεις ένα μεθύσι και πως εγώ το ξεπέρασα χωρίς να χρειαστώ καφέ, αν και γι' αυτό είχα χτυπήσει αρχικά την πόρτα του διαμερίσματος του Πάρη Ζάρμανη και της Ζωής Κάτρη εκείνο το βράδυ, είναι αστείο.

Πίσω μου άκουγα μόνο φασαρία, μια σκηνή πανικού να εκτυλίσσεται, ήμουν σίγουρος πως αυτό θα αντίκρισαν και οι δυο μαυροντυμένοι και ψηλοί τύποι που αμίλητοι εισέβαλλαν στο διαμέρισμα. Ήταν βράδυ κι' όμως φορούσαν γυαλιά ηλίου! Λες να ήταν μεθυσμένοι;

Ε, εντάξει, είδε ο σουρωμένος τον τρελό και φοβήθηκε ...

Ένα βήμα πριν περάσω το κατώφλι γύρισα το κεφάλι μου στο εσωτερικό του διαμερίσματος, εκεί που οι δυο γεροδεμένοι άντρες είχαν αρπάξει τον Πάρη Ζάρμανη από τον γιακά ενώ εκείνος κρατούσε τον Φώντα Δρίτση από τη γραβάτα ενώ πιο δίπλα η Αμαλία και η Ζωή τραβούσαν η μια την άλλη από τα

μαλλιά και φώναξα όσο πιο δυνατά μπορούσα για να μ' ακούσουν μέσα στο χαμό:

«Κύριε Ζάρμανη! Κύριε Ζάρμανη!».

Το σούσουρο μέσα σε μια στιγμή έγινε υποτονικό, μέχρι που σταμάτησε εντελώς και όλοι στράφηκαν προς το μέρος μου.

Κοίταξα τον οικοδεσπότη κατάματα και τελικά είπα:

«Τα φύλλα στον ωραιολάχανο είναι κήπος πολύ μαρούλια!».

Του έκλεισα συνωμοτικά το μάτι.

Κεφάλαιο 7

Κατέβηκα τρέχοντας τα σκαλιά και άφησα τις πολεμικές ιαχές ξοπίσω μου. Αυτές έσβησαν εντελώς μόλις βγήκα από την εξώπορτα της πολυκατοικίας.

Κατευθύνθηκα προς το αυτοκίνητό μου, έβαλα μπροστά τη μηχανή και ξεκίνησα ...καλά, καλά! Δεν είχα αμάξι ήταν η αλήθεια, όμως ακούγονταν πολύ στιλάτο να το πω έτσι. Στην πραγματικότητα έψαξα μήπως βρω κάποιο ταξί και μάλλον θα έπρεπε να ζητήσω να μου πέσει το ΤΖΟΚΕΡ, γιατί από μπροστά μου ακριβώς πέρασε ένα. Σήκωσα το χέρι μου και του έκανα νόημα να σταματήσει. Φρέναρε απότομα μπροστά μου κι' εγώ άνοιξα την πόρτα του συνοδηγού.

«Φιλαράκι, πίσω θα κάτσεις» μου είπε.

Έκλεισα με δύναμη την πόρτα πίσω μου και άνοιξα εκείνες που οδηγούσαν στο πίσω κάθισμα.

«Λοιπόν, πού πάμε;» με ρώτησε μόλις βολεύτηκα. «Στο καρναβάλι της Πάτρας;».

Βλαμμένος είναι αυτός! σκέφτηκα, ωστόσο απάντησα:

«Στην πλατεία της περιοχής».

«Ραντεβουδάκι, ραντεβουδάκι;» θέλησε να μάθει, καθώς ξεκινούσε το ταξί.

«Ναι».

Γύρισε πίσω κοιτώντας με ξαφνιασμένος. Έπειτα άλλαξε ύφος και είπε:

«Έχουν κάτσει κάτι πλάσματα στο ταξί μου! Ξέρεις τι θα έλεγε αν είχε το κάθισμα που βρίσκεσαι φωνή;».

«Κωλοζωή;» αποπειράθηκα να απαντήσω.

«Όχι! *Τι κώλο έχουν δει τα μάτια μου* θα έλεγε».

Αναστέναξε και σχολίασε:

«Αλλά τι να τα κάνεις, κάποτε παντρεύεσαι και μια κωλόγρια σου φορτώνει την κοκότα της και απαιτεί τη μεγάλη ζωή. Πού να τα βρω, μωρή φώκια, τα λεφτά για να πας στα μπουζούκια, εδώ σταυροκοπιέμαι που έχω δεύτερο βρακί να βάλω στον κώλο μου! Αλλά έτσι είναι όλες, υστερικές! Και μετά είμαστε κακοί που ξενοκοιτάμε. Α, ρε βέργα που θέλουν! Έτσι μας κάνανε οι μανάδες μας στο χωριό. Από πού 'σαι, ρε μεγάλε;».

«Από ...».

«Από όπου και να 'σαι, κλάψε τα! Όλοι εδώ στην κωλοπόλη καταλήγουμε και αυτή μας τρώει. Όλο γκρίζο και μαυρίλα, καλά τα λέει ο Μεντζέλος: *Τι ήρθα στην Αθήνα κι άφησα την Άρτα*; Πέντε εκατομμύρια και δεν ξέρεις κανέναν. Και όλο έξοδα και έξοδα και έξοδα και φόροι και φόροι και φόροι. Εσύ τι ψηφίζεις;».

«Εγώ ...».

«Αλλά και τι να ψηφίσεις, όλοι κλέφτες είναι! Λεφτά από εδώ, λεφτά από εκεί, όλα στην τσέπη τους. Και ρουσφέτια μια ζωή, αλλιώς πώς θα έμπαινε ο κουινιάδος του μπατζανάκη του ξαδέλφου μου στο δημόσιο; Όχι ότι εγώ έχω τελειώσει πανεπιστήμιο, αλλά ιδρώνει ο κώλος μου στο ταξί όλη μέρα. Και μου είναι όλο γκρίνια στο σπίτι και να τα κωλόπαιδα με το σινεμά και να με το μπιλιάρδο και δώσε του η κυρά με τα λούσα!... Α, ρε Αγλαΐα, μου έχεις φάει τη ζωή καταραμένη! Εμένα ρε, του Μήτσου του Χαλυβδινοδόνη που για μένα όλες πέθαιναν, που περνούσα ρε και σφύριζαν ρε, που περπατούσαν κι' έτριζε η γη ρε! ...».

Το κινητό μου χτύπησε για μήνυμα. Μάλλον η Μαργαρίτα ήταν ανυπόμονη να με δει!

« ...αλλά όλες είναι αχάριστες, οι πασαβιόλες! Είχες και στο κωλοχώρι σου σκυλάδικα, μωρή; ...».

Διάβασα το μήνυμα:

«Χίλια συγγνώμη, φαίνεται πως κατά λάθος κάλεσα εσένα, ενώ ήθελα κάποιον άλλο! Συγγνώμη και πάλι! Καληνύχτα!».

Το κινητό κόντεψε να μου πέσει από τα χέρια.

«...και σιγά, το ταξί θα γίνει οικογενειακή επιχείρηση. Και να σπουδάζουν τα παιδιά ...α, φτάσαμε. Οχτώ ευρώ είναι».

Έφαξα τις τσέπες μου, όμως το μόνο που βρήκα ήταν χνούδι. Και φυσικά τα κλειδιά, μα δεν πληρώνεις με τίποτα από αυτά!

Ο ταξιτζής είχε γυρίσει και με αγριοκοίταζε που καθυστερούσα να τον πληρώσω.

«Τώρα, αμέσως» είπα. «Πείτε μου όμως ...».

«Τι να πω, ρε φιλαράκι! Εδώ ...».

Διάολε, ήμουν με φόρμα και παντόφλες μετά τη μια τα μεσάνυχτα στην Αθήνα. Κατέβασα το παράθυρο και φώναξα, όσο πιο δυνατά μπορούσα:

«Κύριε Πάρη, τα μαρουλόφυλλα στον λαχανόκηπο είναι πολύ ωραία!».

Βιαστικά άνοιξα την πόρτα του αυτοκινήτου και άρχισα να τρέχω, την ώρα που ο ταξιτζής συνέχιζε να μιλάει, σαν να ήμουν ακόμα εκεί!

ΤΕΛΟΣ